

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende

No. 476

De Spoorwegconcessie

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE SPOORWEGCONCESSIE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Het mes op de keel.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks 10 uur in den morgen, toen Ralph Hewett uit de badkamer kwam en zijn schreden richtte naar de kleine ontbijtkamer, waarvan het raam uitzicht gaf op den tuin, welke zich uitstreckte achter het groote huis aan de Cornwall Street te Londen.

Hij was een groot, tamelijk zwaar gebouwd man, omstreeks 50 jaar, met dun gepland, maar zwart haar — zijn vijanden verzekerden dat hij het verfde — een dikken zwarten knevel en een rood gekleurd, breed gelaat, op de wangen blauwachtig getint.

Hij scheen veel zorg aan zijn toilet te besteden.

Op dit oogenblik droeg hij een wandelcostuum van grijs laken, afkomstig uit de ateliers van een der beste tailleurs van Londen.

Zoodra hij de deur van de ontbijtkamer geopend had, bleef hij een oogenblik staan en keek naar binnen.

Raffles 476.

In het vertrek bevond zich slechts een dienstmeisje, dat nog iets aan de ontbijttafel verschikte.

— Mevrouw nog niet beneden? vroeg hij.

Zijn stem klonk een weinig schor, en hij had de gewoonte herhaaldelijk te kuchen — gevolg van het vele rooken, zooals, zijn vrienden verzekerden.

Het meisje keek op en antwoordde:

— Neen, mijnheer. Mevrouw is zoeven pas opgestaan. Zij had, geloof ik, wat hoofdpijn.

Hewett bromde iets in zichzelf, en nam voor de ontbijttafel plaats.

Het volle zonlicht viel door de breede ramen naar binnen.

Onder zijn oogen waren een paar kleine, roode vlekken zichtbaar.

Het dienstmeisje keek hem even aan en wipte toen onhoorbaar het vertrek uit.

Hewett, alleen gebleven, legde de beide zware

vuisten voor zich op het tafelblad en keek naar buiten, in den bloeienden tuin.

Maar hij scheen niets te zien van den gouden regen, noch van de heerlijke seringen, noch van de meidoorns — hij scheen ook het gejubel van de vogels niet te hooren, maar staarde recht voor zich uit, het hoofd een weinig gebogen, de wenkbrauwen gefronst en het voorhoofd vol rimpels.

Het was duidelijk, dat hij met inspanning ergens over nadacht.

Nu viel zijn oog op de post, welke een van de bedienden reeds naast zijn bord had neergelegd.

Hij nam een van de ochtendbladen op en sloeg haastig de bladen om, tot hij bij de rubriek Financiën ophield.

Hij bleef zoeken totdat hij een bericht had gevonden, hetwelk blijkbaar zijn aandacht trok, en las het van begin tot einde langzaam door.

Met een beweging van woede en ongeduld legde hij het blad weer naast zich neer, zonder het eerst op te vouwen en bromde tusschen de tanden:

— Ze willen het dus toch doordrijven? Nu, we zullen eens zien! Ik heb nog meer pijlen op mijn boog! Zij moeten niet gelooven dat ik al mijn kruut reeds verschoten heb.

De deur werd geopend en Turner, de butler, kwam binnen, gevolgd door een bediende, die het blad droeg, waarop het ontbijt stond aangericht.

Turner wierp een schuinschen blik op zijn meester, die zelfs niet had opgezien en begon toen zwijgend de zilveren schalen op de tafel te plaatsen.

Gedachteloos bediende Hewett zich, en begon te eten, nu en dan een blik slaande op het bericht in de „Times”, hetwelk hij zooeven gelezen had.

Even zacht als zij gekomen waren, wilden de beide bedienden zich weder verwijderen, maar toen zij op den drempel stonden, riep Hewett:

— Over een kwartier de auto, Turner!

— Uitstekend, mijnheer! zeide Turner onderdanig.

De deur ging dicht en op de gang vroeg de bediende op fluisterenden toon:

— Hoe laat is hij gisterenavond weer thuisgekomen, mijnheer Turner!

— Ik weet het niet, Henry — en het zijn ook onze zaken niet! zeide de butler streng. Maar — vroeg was het in ieder geval niet! En — mevrouw?

— Mary zegt, dat ze gisterenavond alleen is uitgegaan, en pas om een uur of elf is thuisgekomen...

De beide mannen keken elkander veelbeteeknend aan, en daarop ging ieder zijns weegs.

Maar daarbinnen bleef Hewett haastig door-eten, alleen nu en dan op zijn horloge ziende.

Een kwartier later kwam Henry, de bediende, zeggen dat de auto voorstond.

— Ik kom dadelijk! Nog even wachten! zeide Hewett op norschen toon.

Hij stond op, verliet de kamer, en beklom de trap, die naar de tweede verdieping van het huis leidde, waar zich zijn werkvertrek bevond.

Hij trad hier binnen, sloot de deur, en ging toen naar zijn schrijftafel toe.

Hij opende het middelste deurtje met behulp van een sleutel, die zich aan zijn sleuteiring bevond, en nam uit het kleine kastje, hetwelk door dat deurtje werd afgesloten, een fraai bewerkt kistje van sandelhout.

Hij zette het voor zich neer, opende het, en begon haastig in de papieren te zoeken, welke zich in het kistje bevonden.

De roode, ronde vlekken op zijn wangen kregen een wat dieper tint, toen hij tevreden mompelde:

— Alles is er nog! In geval van nood zullen die papiertjes hun uitwerking niet missen! Ik ben blij dat ik zoo verstandig ben geweest, ze niet weg te doen!

Hij deed de papieren weder in het kistje, sloot het weg, en stak zijn sleutels bij zich.

Midden in het vertrek staande scheen hij ergens over na te denken, en toen hief hij met een plotselinge beweging het hoofd op, als iemand die een vast besluit heeft genomen, en verliet het vertrek.

Op de gang kwam Sigrid Hewett hem tegen.

Zij was een vrouw van hoogstens 30 jaar, groot, slank, en van een bijzondere, uitheemsche schoonheid.

En dat was niet zoo verwonderlijk, want haar moeder was een volbloed Roemeensche geweest, in geheel Boekarest beroemd om haar schoonheid.

Zij was op dat tijdstip echter zeer bleek, en haar donkere oogen hadden een minachtende uitdrukking, toen zij zich tot Hewett wendde, en op gedempten toon zeide:

— Ik meende dat je mij gisteravond om half twaalf hier zou komen halen, om naar het nachtfest van de Luchtvaartclub te gaan?

— Het spijt mij, Sigrid — ik herinnerde mij gisteravond plotseling een vroegere afspraak van zeer dringenden aard — —

— Zoo waarlijk? Zoo dringend, dat de afspraak met je eigen vrouw er bij moest ten achter staan?

Haar oogen keken hem koud aan toen zij deze vraag op half spottenden, half verontwaardigden toon zeide.

— Het was inderdaad een afspraak van belang..... Het spijt mij dat ik je niet kon komen afhalen — — ik — —

Maar de jonge vrouw had reeds afwerend de hand opgeheven, en zeide koeltjes:

— Doe geen moeite! Het komt er volstrekt niets op aan. Die — — conferentie heeft zeker heel lang geduurd? Neen, bespaar mij je antwoord maar! Wat raakt het mij eigenlijk ook!

En zij ging verder, met haar lenigen stap, vorstelijk en ongenaakbaar.

Hewett keek haar een oogenblik na, met half dichtgeknepen oogen, waarin even zijn begeerte flakkerde, en toen liep hij haastig verder, ging de trap weer af, en liet zich in de vestibule door Henry hoed en jas geven.

Voor het trottoir wachtte hem een pas gekochte, prachtige Maxwell.

Hewett liep op den chauffeur toe, en zeide:

— Breng mij naar het Departement van Koloniën. Rijd wat vlug.

De chauffeur tikte aan zijn pet, Hewett stapte in den wagen, en de auto reed heen.

Toen Hewett nog eens omkeek, meende hij op de eerste verdieping, achter een der ramen, het bleke gelaat van zijn vrouw te zien, die hem nakeek.

Binnen een kwartier had de snelle wagen den afstand afgelegd en stond nu stil voor het mo-

numentale, oude gebouw, grijs van ouderdom en rook.

Hewett stapte uit en richtte zich tot den chauffeur met de woorden:

— Wachten tot ik terug kom.

Daarop ging hij het oude gebouw binnen en liep op den portier toe, die aan de deur stond en hem tegemoet kwam.

— Mijnheer Murray op zijn kantoor? vroeg hij toen.

— Dat zal zeker wel, mijnheer! antwoordde de portier.

— Ik zou hem gaarne even willen spreken — over een belangrijke zaak. Hier is mijn kaartje.

De portier nam het kaartje, wierp er een blik op, keek toen vluchtig Hewett even aan en werd het zichzelf bewust, dat hij tegenover een der machtigste financiers van Londen stond — en ook een der meest gevreesde.

— Wees zoo goed om plaats te nemen, mijnheer — ik zal mijnheer Murray gaan waarschuwen.

Terwijl Hewett ging zitten op een van de gemakkelijke rustbanken, die dicht bij de wanden der groote vestibule stonden, ging de portier zijn loge binnen, drukte op een schel en gaf, met eenige op zachten toon gezegde woorden, het kaartje van Hewett aan een toesnellenden bode, die er haastig mee heenging.

Vijf minuten later keerde deze bode terug en verzocht Hewett, hem te willen volgen.

Deze beklom eerst een breede, met prachtig beeldhouwwerk versierde trap, volgde eenige gangen en werd tenslotte in een ouderwetsch gemeubeld, groot vertrek gelaten, hetwelk met drie ramen op de Theems uitzag.

— Mijnheer Murray zal wel dadelijk bij u komen, mijnheer! zeide de bode en daarop verliet hij het vertrek.

Hewett bleef alleen en hij had gelegenheid, op zijn gemak de groote landkaarten te bestudeeren, die aan de wanden hingen, benevens de gekleurde graphieken en staten.

Maar lang behoefde hij niet alleen te blijven.

Een tweede deur ging open en Andrew Murray verscheen op den drempel.

De secretaris van het Departement van Koloniën was op dat oogenblik 28 jaar — een breed-

geschouderde, knappe jonge man, met heldere oogen, kastanjebruin haar en die er uitzag alsof hij zijn vrijen tijd hoofdzakelijk aan de beoefening der sport besteedde.

Het was een prettig, open gelaat, maar op dit oogenblik, terwijl hij daar stond met de kruk van de deur in zijn hand, was het gelaat bleek en strak en er lag vijandschap, er was uitdaging in den blik, waarmede hij Hewett aanzag.

Deze had zich langzaam omgewend, keek den ander een oogenblik aan en zeide toen rustig :

— Ik had u gaarne eenige oogenblikken willen spreken, mijnheer Murray.

— Hier — in mijn bureau?

— Waarom niet? Het betreft een zaak, die het Departement van Koloniën ten nauwste raakt!

Dit antwoord had Andrew Murray zeker in geen deele verwacht, want zijn gelaat ontspande zich, er kwam meer kleur op zijn wangen en hij liet de kruk van de deur los en kwam, terwijl zijn blik verbazing uitdrukte, eeniggeschreden het vertrek in.

— Gij komt dus over zaken spreken? vroeg hij langzaam.

— Waarover hadt gij dan wel gedacht, dat ik u hier kwam spreken? was de wedervraag van den financier.

Murray gaf geen antwoord en eenige oogenblikken keken de twee mannen elkander zwijgend aan.

Toen hernam de secretaris :

— Betreft het een gewichtige zaak?

— Zeer gewichtig!

— Voor mij — of voor het Departement?

— Voor beiden — en niet in het minst ook voor u! antwoordde Hewett.

Zwijgend wees Murray hem een stoel aan en Hewett nam plaats.

Hij had zijn hoed en stok op tafel gelegd, onder het bereik van zijn hand, kruiste het eene been over het andere, wierp zich achterover in zijn stoel en begon :

— Mijnheer Murray — misschien hebt ge wel eens van mij gehoord — en dan kunt gij weten, dat ik gewend ben, recht op mijn doel af te gaan!

Daar Murray volstrekt geen antwoord gaf en

hem slechts zwijgend, vol verwachting bleef aanstaren, vervolgde Hewett :

— Ik las vanmorgen in de financiële rubriek van de „Times”, dat de concessie voor den aanleg van den spoorwég van Udipi naar Kadur, in het vorstendom Mysore, gegund zal worden aan een financieel consortium, waarvan Edward Palmer de president is. Ik behoef zeker niet te twifelen aan de waarheid van dat bericht?

— Dat behoeft gij niet, mijnheer Hewett — het is inderdaad zoo — het bericht is gelanceerd door onze eigen persafdeeling.

— Ja, dat begrijp ik wel — dat is waarschijnlijk gedaan, om verder aan alle mogelijke speculaties den weg af te snijden, nietwaar?

— Gij hebt het geraden! Er is al te lang over deze concessie gestreden en wij hebben er een einde aan willen maken. Het consortium van Palmer is volkomen te goeder trouw, het beschikt over het noodige geld, over voortreffelijke ingenieurs, die speciaal bekend zijn met den spoorwegaanleg in Engelsch-Indië.

— En over de noodige connecties! vulde Hewett rustig den zin aan. Maar ik zal natuurlijk de laatste zijn, om daarop een aanmerking te maken. Mijnheer Murray, ik behoef er natuurlijk tegenover u geen geheim van te maken, dat ik en eenige van mijn vrienden gepoogd hebben, de concessie voor den aanleg en de exploitatie van onze regeering te verkrijgen.

— Dat is mij bekend, mijnheer Hewett. Ik weet dat gij en uw vrienden geen middel onbepoofd hebben gelaten — geen enkel middel! Het is u echter niet gelukt en ik geloof dat gij u thans wel bij de zaak kunt neerleggen.

— Misschien! zeide Hewett langzaam, terwijl hij de nagels van zijn linkerhand bekeek.

— Misschien? herhaalde Murray, terwijl zijn fraai geteekende wenkbrauwen de hoogte ingingen. Wat wilt ge daarmee zeggen? Gij verbeeldt u toch, hoop ik, niet, dat het departement van Koloniën op zijn besluit zal terugkomen?

— Dat verbeeld ik mij integendeel wel, mijnheer Murray! antwoordde Hewett, zonder op te zien. Gij zult dat misschien wel vreemd vinden — maar ik heb nog volstrekt niet alle hoop opgegeven.

— Maar wat zou het Departement kunnen

bewegen, zijn eenmaal genomen besluit te herroepen? hernam Murray verwonderd.

— Wel, er zou bijvoorbeeld pressie op kunnen worden uitgeoefend! Men heeft wel eens meer een besluit herroepen! De concessie is nog niet officieel verleend, zij heeft nog niet in het Staatsblad gestaan en men kan haar terugnemen!

— En gelooft gij, dat gij waarlijk zooveel macht hebt, die pressie te kunnen uitoefenen? riep Murray verbaasd en verontwaardigd.

— Spreek niet zoo luid, mijnheer Murray, hernam Hewett rustig. Het is, om verschillende redenen niet gewenscht, dat men u en mij in uw bureau hiernaast hoort praten. Aanstonds zal wel blijken waarom.

— Een geheime afspraak dus — een poging om mij over te halen, in uw belang te pleiten? hernam Murray, thans op zachteren toon. Dat kan u toch zeker geen ernst zijn?

— Het is mij integendeel volle ernst, mijn waarde heer! antwoordde Hewett en thans keken zijn zwarte oogen recht in het gezicht van den jongen man. Nietwaar — men kan wel zeggen dat het Departement van Koloniën belichaamd is in den Staatssecretaris! Begrijpt gij reeds waar ik heen wil? Gij staat in zeer nauwe relaties met hem — of liever met zijn dochter Grace — nauwere relaties zijn bijna niet denkbaar, want over eenige maanden treedt gij met haar in het huwelijk, als de berichten dienaangaande tenminste niet liegen!

Murray was beurtelings bleek en rood geworden en stond nu half van zijn stoel op.

— Dat gaat te ver! zeide hij toornig. Wat heeft dat te beteekenen? Gelooft gij soms dat ik om uwentwille misbruik zal maken van mijn positie als de aanstaande schoonzoon van Sir Deacon?

— Dat geloof ik inderdaad, mijnheer Murray!

Er was iets in de stem en in de loerende uitdrukking van het gelaat van Hewett, dat de aandacht van Andrew Murray trok.

Hij was opgestaan, en kwam nu, bleek en met gebalde vuisten, langzaam op Hewett toe, die zijn houding volstrekt niet veranderde, maar hem met zijn half dichtgeknepen oogen bleef aanzien.

De stem van den jongen man had een doffen klank, toen hij zeide:

— Wilt gij mij zeggen wat dit alles te beteekenen heeft? Maar wat vraag ik — Uw woorden kunnen slechts een enkele beteekenis hebben — gij denkt mij te kunnen dwingen!

Er verliepen eenige seconden, voor Hewett ten antwoord gaf:

— Ik geloof dat ik dat kan, mijnheer Murray! Neen, blijf wat ik u bidden mag kalm — dat is voor ons beiden het beste! Ik maak er geen geheim van dat ik die concessie zeer gaarne zou willen verkrijgen. Ik behoef evenmin te verzwijgen dat de persoonlijke antipathie van den Staatssecretaris jegens mijn persoon mij bekend is. Toch is hij in laatste instantie de man, die om een populaireren term te gebruiken, de lakens uitdeelt! Het Departement van Koloniën heet de concessie te verleen — in waarheid verleent hij haar! En nu wensch ik, nu dring ik er bepaald op aan, mijnheer Murray, dat gij hem daartoe zult overhalen, dat gij althans al uw invloed zult aanwenden om aan mij en mijne vrienden die concessie te doen verleen! En als ik dat doe — dan moet ik er natuurlijk ook de macht toe hebben! Welnu, ik ben er zeker van, dat ik die macht ook inderdaad bezit.

Het bleef geruimen tijd stil in het groote vertrek.

Murray hield zijn oogen strak op het gelaat van den ander gevestigd, en scheen daarop te willen lezen, wat er in zijn gemoed omging.

Uiterlijk schijnbaar geheel kalm, vroeg hij:

— En mag men weten, waarop gij die macht meent te kunnen grondvesten, mijnheer Hewett?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, mijnheer Murray! antwoordde de financier. En ik zal u moeten verzoeken, kalm te blijven, want hij zult iets moeten vernemen, dat u waarschijnlijk ten zeerste zal schokken. Er kunnen zich in het leven van ieder mensch omstandigheden voordoen, waarde heer, waardoor hij wel gedwongen wordt, dingen te doen, waartoe hij anders niet zoo licht zou overgaan! Ik weet dat gij mij niet zeer genegen zijt.....

— Laat dat rusten! zeide Murray op doffen toon.

— Zooals gij wilt! Ik vervolg dus — ook in uw leven zijn van die omstandigheden gekomen, nu op dit oogenblik! Het zou u natuurlijk zeer

onaangenaam zijn, wanneer er van uw huwelijk met Miss Grace Deacon niets kon komen? En dan — een schandaal — in zulke hooge kringen — niet waar — dat zou aan uw carrière veel kwaad berokkenen — en ik heb mij laten zeggen, dat gij zeer eerezuchtig zijt!

Andrew Murray was thans zeer bleek geworden, en hij moest zijn lippen een paar maal bevochtigen, voor hij met moeite kon uitbrengen:

— Wilt gij nu eindelijk zeggen, wat dit alles te beteekenen heeft? Ik zie aan uw gelaat, dat gij in ernst meent, mij te kunnen dwingen u van dienst te zijn! Zeg mij op den man af waarom gij dat denkt! Wat is het dwangmiddel?

— De goede naam van uw vader! antwoordde Hewett volkomen kalm, maar blijkbaar gereed om op te springen, en zich, als het moest, te verdedigen.

Zijn zwarte oogen hadden een loerende uitdrukking gekregen, en zij gingen bijna geheel schuil onder zijn ruige wenkbrauwen.

Murray staarde hem een tijdlang met groote oogen aan, alsof hij het niet goed begreep, en stamelde toen heesch:

— De goede naam van mijn vader? Versta ik u goed?

— Gij verstaat mij uitstekend! En ik zie, dat mijnheer uw vader u nog nooit over die zaak gesproken heeft — hetgeen trouwens niet zoo te verwonderen is! Ik zal zeer kort zijn, mijnheer Murray — want ik begrijp heel goed, dat ik u niet te lang op de pijnbank mag houden. Maar gij kunt bij mij steeds nadere bijzonderheden verkrijgen. Ongeveer 15 jaar geleden, toen gij nog een knaap waart, aan den aanvang van uw leven, is uw vader betrokken geweest bij een.... een niet zeer delicate zaak, die, als er ruchtbaarheid aan gegeven ware, hem zeer waarschijnlijk in aanraking met den strafrechter zou hebben gebracht — en erger misschien! Neen, blijf waar gij zijt, en tracht u te beheerschen! Wat ik zeg, is de volle waarheid. Ik heb er de

bewijzen van. Ik heb er nog nimmer gebruik van gemaakt, maar — er zouden zich natuurlijk omstandigheden kunnen voordoen.....

— Wat — wat was dat voor een zaak? vroeg Murray op schorren toon.

Hij was nu jammerlijk om aan te zien en moest zich met bevende handen staande houden tegen de zware, gebeeldhouwde boekenkast, die tegen een der wanden van het vertrek stond.

— Oh, een zwendelzaak.... misbruik van vertrouwen.... valsheid in geschrifte! Er kon met een enkelen slag veel geld verdiend worden, als men.... als men het met zijn geweten maar niet al te nauw nam! En uw vader....

— Genoeg! viel Murray hem op heftigen toon in de rede, terwijl hij een dreigend gebaar maakte. Geen woord meer over mijn vader. Gij zweert mij dat gij die bewijzen bezit?

— In mijn schrijftafel. Het spijt me dat ik ze maar niet aanstonds heb meegenomen. Maar zooals ik zeide, gij kunt ze ieder oogenblik inzien. Er zijn notities bij en brieven van uw vader. Uit rechtskundig oogpunt is de zaak natuurlijk verjaard, maar als het thans nog bekend raakte, dat de vader van een van onze veelbelovende diplomaten betrokken is geweest bij een zaak, die het daglicht niet kan verdragen, dan....

— Genoeg, zeg ik u! herhaalde Murray op dreigenden toon.

Er liep een zenuwachtige rilling over zijn jong gelaat, hij liet de kast los en viel neer in een gemakkelijken stoel.

Hij begroef het gelaat in de handen, en een smartelijke zucht baande zich een weg uit zijn borst.

Vele minuten lang bleef het volkomen stil in het groote vertrek.

Toen hief Murray langzaam het hoofd weer op, en zijn stem had een harden klank, zijn oogen keken den ander recht in het gelaat, toen hij zeide:

— Laat ons over de concessie spreken. Wat zijn uw voorwaarden?

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk II.

Beursgeruchten.

Den volgenden dag ging er een eigenaardig gezoem door den grooten bijenkorf welke de Londensche Beurs is — en oude rotten, menschen met groote ervaring, insiders, konden aan den klank al hooren, dat er iets bijzonders gaande was.

Het was niet de plotselinge daling van de markt, het was ook niet de val van Smyrna, noch het gerucht van een politiek verbond tusschen Nederland en de drie Scandinavische Staten, noch de gefluisterde verzekering, dat Duitschland binnen enkele weken tot den Volkerenbond zal worden toegelaten, waardoor dit gezoem veroorzaakt werd.

Neen, het was van meer concreten aard.

Het betrof de terugtrekking van de concessie voor den aanleg van den Udipi-Spoorweg aan het consortium, waaraan die aanvankelijk verleend was, en de gunning van die concessie aan het Syndicaat-Hewett.

Dat was het, waarom de hoofden bij elkander werden gestoken, waarom er hier en daar luide afkeuringen werden te kennen gegeven, waarom er beursbezoekers met bleeke gezichten, en weer anderen met een opgewekt gelaat rondliepen.

Niemand begreep er veel van — en de vrienden van Hewett wellicht nog het allerminst.

Waarom hun dit voordeeltje zoo onverwacht nog in den schoot werd geworpen, ging hun begrip te boven en als zij er Hewett zelf naar vroegen, kregen zij slechts een raadselachtigen glimlach en een vaag handgebaar tot antwoord.

Het was, alsof de geheele belangstelling zich concentreerde om deze concessie, waarmede dan ook vele millioenen gemoeid waren.

Palmer en de zijnen trachtten hunne teleurstelling zoo goed mogelijk te verbergen en verzekerden aan iedereen die het hooren wilde, dat zij het er niet bij zouden laten.

Weliswaar hadden zij de concessie nog niet officieel verkregen, maar er was toch nog zoo

iets als „fatsoen” op de wereld, men mocht niet zoo omspringen met de belangen van een grooten groep financiers, er was op de concessie reeds gerekend, enz.

Onder de degenen die zeer verbaasd stonden over de geruchten, die op de beurs de ronde deden, was ook Charly Brand, de particuliere Secretaris van Lord William Aberdeen, een jonge man met een opgewekt, rond en blozend gelaat, verhelderd door twee groote, blauwe oogen.

Toen hem het bericht voor het eerst werd medegedeeld door een der steunpilaren van de Beurs, in een afgelegen hoekje, schudde hij ongeloofig zijn blonde lokken en riep uit:

— Maar dat is bijna onmogelijk, waarde heer! Zoo iets is nog nooit gezien! Ik meende, dat vandaag de concessie officieel zou worden verleend en morgen in het Staatsblad zou komen, en ik wil er tegenover u geen geheim van maken, dat ik daar met zekere financieele transacties ten behoeve van Lord William op gerekend had! Het zou een leelijke streep door mijn rekening zijn, als thans mocht blijken, dat de concessie overgaat aan Hewett en zijn vrienden.

— Zij hadden er al lang op gevlast!

— Dat is best mogelijk — maar het was toch van algemeene bekendheid, dat de kansen van Hewett zeer slecht stonden. De Staatssecretaris heeft een wrok tegen hem! Nu, ik wil er het mijne van hebben!

Hij knikte zijn zegsman toe en begaf zich naar een der vele telefooncellen, waar hij zich in verbinding liet stellen met Andrew Murray.

Hij moest echter geruimen tijd wachten, want er waren vele aanvragers voor hem.

Maar eindelijk was het dan toch zijn beurt en hij begon:

— Hallo — spreek ik met mijnheer Murray zelf? Goeden morgen, Andrew! Je praat met

Charles Brand. Wil je mij eens even zeggen, wat al de nonsens beteekent, die hier op de Beurs verteld wordt? Ik spreek natuurlijk over de concessie voor den Udipi-Spoorweg! Is het soms een speculatieve manoeuvre? Neen? Het is dus waar? Maar mijn waarde — daarmee berokkent je Departement Lord Aberdeen groote schade — en voor mij is het ook een schade-postje!

Hij had dit laatste half lachend, half verontwaardigd gezegd en vervolgde nu:

— Wil je mij niet zeggen, Andrew, wat de reden is van dien plotselingen ommekeer? Palmer en zijn vrienden zijn toch volkomen solvent! Het aandelenkapitaal van hun maatschappij zou in een ommezien volteekend zijn, dat kan zelfs een telegramjongen van de Beurs je zeggen! Ik versta je niet goed — je praat wat onduidelijk vandaag! Geen tijd? Nu — dat kan ik mij begripen! Kom je vanmiddag soms nog op de Windsor Club? Neen, zoek geen uitvluchten — ik reken vast op je, jij bent secretaris aan het Departement en jij moet de redenen kennen! Natuurlijk zit er iets achter! Tot straks dan!

Hij legde den hoorn weder op den haak en bleef een oogenblik in gedachten verzonken staan.

Toen ging hij hoofdschuddend de geweldige groote zaal weder binnen, waar men op dat oogenblik een schier oorverdoovend lawaai van schreeuwende en tierende stemmen hoorde, uit de monden van duizenden heeren, allen met den hoogen hoed op het hoofd en die zoo driftig gesticuleerden, dat men zich nauwelijks kon voorstellen, met flegmatieke Engelschen te doen te hebben!

Overal zag men roode, glimmende hoofden, kwade blikken, wijdgeopende monden.

Charles Brand stak niet zonder moeite de groote zaal in haar volle breedte over, wierp even een blik op het reusachtige zwarte bord, waarop de verschillende koersen werden genoteerd en telkens weder uitgevekt, sloot inderhaast eenige posten af met een bevriend commissionair, en verliet toen haastig de Beurs.

Hij sprong op een motorbus, die hem een kwartier later weder afzette bij Picadilly.

Hij liep de Oxford Street in, sloeg den hoek van Regent Street in en liep deze straat bijna

geheel ten einde tot hij bijna Pall Mall bereikte.

Daar stond een klein heerenhuis, hetwelk toebehoorde aan Lord William Aberdeen.

Hij opende de deur met zijn huissleutel, na den voortuin te zijn doorgedaan, gaf hoed en jas aan den ouden Gaston, den eenigen bediende van Zijne Lordschap en klom haastig de trap naar de eerste verdieping op.

Hij ging een hoog en licht vertrek binnen, met een geoeffenden smaak gemeubeld als werkkamer, en stond tegenover een man, die juist in een boek stond te bladeren bij een geopende kast, rijzig, breed in de schouders en smal in het middel, kaarsrecht, met een scherp besneden gelaat en donkergrijze, doordringende oogen.

Die man was John Raffles, die sedert eenige jaren de rol van Lord Aberdeen met groot succes speelde en die er tot dusverre in geslaagd was, de politie volkomen om den tuin te leiden, wat betreft zijn identiteit.

Hij keek slechts even op uit zijn boek en zeide met zijn klankvolle, als metaal klinkende stem:

— Nu al terug, Brand? Da is bijzonder vroeg! Alles is toch naar wensch gegaan?

— Dat kan ik helaas niet volmondig toegeven, Edward! antwoordde Brand met een zucht. Je weet dat ik er stellig op gerekend had, dat de concessie voor den Udipi-Spoorweg aan het consortium van Palmer zou worden gegeven...

— Dat wordt zij toch ook? Het stond gisteren in de „Times”!

— Dat is ook zoo — maar het Departement is van inzicht veranderd en heeft op het laatste oogenblik de concessie gegeven aan Hewett!

Dadelijk was Raffles een en al belangstelling.

Hij legde het boek weder in de kast, sloot ze, ging op een rustbank zitten, die achter zijn schrijftafel stond en vroeg:

— Is dat zeker?

— Zoo zeker als het maar kan zijn! Ik heb Andrew Murray opgebeld, den secretaris van het Departement. Je weet dat hij mijn vriend is en dat hij bijzonder in den gunst staat bij zijn aanstaanden schoonvader, den Staatssecretaris van Koloniën. Welnu, toen ik hem op de Beurs opbelde, deelde hij mij mede dat de geruchten die daar loopen, waarheid bevatten en dat over enkele

dagen de spoorwegconcessie officieel aan Hewett zal worden verleend!

— Welke reden gaf hij op?

— Geen enkele!

— Wat heeft dat nu te beteekenen? hernam Raffles hoofdschuddend, terwijl hij naar een zilveren sigarettendoos greep, die op de schrijftafel stond.

— Dat heb ik mezelf ook afgevraagd, zonder er een antwoord op te vinden! Palmer was volkomen in staat, om dien spoorweg aan te leggen. Hij had reeds van alle kanten toezegging voor deelneming en het kapitaal zou hem zeker in overvloed ter hand zijn gesteld. Ik zelf had uit jouw naam reeds voor 10.000 pond aandeelen genomen. Daarvan komt nu natuurlijk niets, want ik ken Palmer — en ik ken Hewett ook!

— Ja en ik ken hem misschien nog beter! hernam Raffles langzaam en hij stak zijn sigaret op.

Hij blies een rookwolk uit, volgde die tot aan de zoldering en ging toen voort:

— Ik had hem de volgende week een bezoek willen brengen.

— Een bezoek — jij? Sta je dan in relaties met hem? vroeg Brand verbaasd.

— Dat niet! Laat ik duidelijk zijn — ik had hem dat bezoek willen brengen zonder dat hij het zelf bemerkte — zoo tegen 2 uur in den nacht! Als er iemand is, die zulk een bezoek verdient, dan is hij het! Ik heb een onderzoek naar hem ingesteld. Een hartelooze, genotzoekende rijkaard, die, als het moest, over lijken zou loopen om zijn doel te bereiken. Dat hij zijn vrouw verwaarloost, is bekend, maar dat is een zaak die mij verder niet aangaat.

— Men zegt... begon Brand aarzelend, kwade tongen beweren...

— Spreek uit! Wat beweren die kwade tongen?

— Dat Sigrid Hewett en Andrew Murray...

— Nu nog? Terwijl hij in het huwelijk gaat treden met de dochter van Deacon? zeide Raffles verbaasd. Dat is niet erg gentlemanlike. Het spijt me dat ik dat moet zeggen van een vriend van je!

— Nu moet ik hem toch verdedigen, Edward! riep Brand uit. Andrew maakte reeds vier jaren geleden kennis met Sigrid Hewett, lang voor

dat hij Grace Deacon leerde kennen, want hun kennismaking dateert pas van nauwelijks een jaar geleden. En van dat oogenblik af heeft hij moeite gedaan den band met Sigrid te verbreken — maar zij wil hem niet loslaten.

— Uit liefde?

— Ook daarom — maar meer nog, vrees ik, omdat zij buitengewoon trotsch is en het niet kan dulden, dat een andere vrouw haar beeld verdringt uit het hart van haren minnaar.

— Dat is nog al zelfzuchtig — tenminste wanneer zij hem niet boven alles ter wereld liefheeft. Toch kan ik mij dien trots van een vrouw zeer goed voorstellen. Maar intusschen verkeert je vriend Andrew in een zeer onaangename toestand, want Sigrid is een vrouw met zeer veel temperament, zooals men dat noemt. Zij heeft een vurigen, hartstochtlijken aard en ik geloof niet dat zij een belediging spoedig vergeet. Weet... Hewett...?

— Misschien vermoedt hij iets — maar dat valt bij een man als hij moeilijk uit te maken! antwoordde Brand schouderophalend. Misschien doet hij alsof hij niets merkt, omdat hij scènes wil vermijden en zijn eigen liederlijk leventje zoo lang mogelijk wil voortzetten. Ik durf daar echter niet voor instaan. Het is best mogelijk dat hij volstrekt niets weet en dat hij zich zou gedragen als een dolle stier, als het hem tot zekerheid werd.

— Nu, eigenlijk doen deze familiegeheimen er ook niet toe! hernam Raffles onverschillig. Ik weet wie de man is, ik weet dat hij zeer veel geld heeft en daarvan een groot deel in zijn brandkast bewaart, ik weet dat hij veel juweelen heeft en ik blijf bij mijn plan om die brandkast eens aan een nader onderzoek te onderwerpen. Maar wij zullen dit onderwerp nu laten varen en het liever nog eens hebben over die concessie. De zaak komt mij tamelijk raadselachtig voor, want ik kan mij volstrekt niet voorstellen, welke overwegingen er bij het Departement hebben voorgezeten, toen het op het laatste oogenblik de concessie ontnam aan een volkomen betrouwbaar consortium, om die te schenken aan een man als Hewett. Daar moet bepaald iets achter schuilen.

— Dat heb ik ook aanstonds vermoed, maar wat? Er bestaat hier bepaald een of andere in-

trige, dat wordt op de beurs ook gemompeld, maar niemand weet er natuurlijk het fijne van. Hewett is gisteren op het Departement geweest....

Raffles richtte snel het hoofd op en vroeg verrast:

— Wat zeg je daar? Op het Departement? Hij heeft dus met Deacon gesproken?

— Niet met Deacon zelf — met Andrew Murray! Dat is natuurlijk bekend geworden door den bode van het Departement.

— Nu, dat maakt de zaak niet duidelijker, hernam Raffles langzaam. Hewett gaat naar den secretaris — en den volgenden morgen wordt het bericht gelanceerd dat hij de concessie heeft — terwijl het bekend is, dat Deacon hem niet mag lijden! Maar die man benadeelt mij, Brand! Ik denk er niet aan om aandeelen in zijn maatschappij te nemen en hij benadeelt mij dus! Spreek je Murray vandaag soms nog?

— Hij heeft beloofd dat hij vanmiddag op de Windsor Club zou komen, maar ik geloof dat hij mij die toezegging met tegenzin deed. Ik wilde graag wat nadere bijzonderheden uit zijn mond hooren. Hij moet als secretaris natuurlijk volkomen op de hoogte zijn.

— Dat spreekt van zelf! Misschien weet hij de redenen, die Deacon bewogen hebben om ter elfder ure de concessie aan Hewett te geven. Als hij ze kent en ze niet mededeelt — dan zit er natuurlijk een of andere knoeierij achter!

Raffles was opgestaan, liep met gebogen hoofd een paar malen het groote vertrek op en neder en bleef toen voor Brand stilstaan.

— Luister eens, waarde Brand — ik ben van denkbeeld veranderd, wat dat nachtelijke bezoek betreft.

— Gelukkig! zeide Brand met een zucht. Je weet hoe ik daarover denk.

— Ik zal het niet over een week, maar dezen nacht al brengen! ging Raffles lakoniek door.

— Vannacht nog? hernam Brand verschrikt. Ik dacht al dat je er van zou afzien. Bedenk dat je met een gevaarlijk man te doen krijgt, die geen seconde zal aarzelen, je een kogel door het hoofd te schieten, als hij je mocht betrappen.

— Dat is het risico van mijn beroep! zeide Raffles schouderophalend. Om zulke redenen heb ik mijn bezoeken nog nooit nagelaten! Ik weet toevallig dat zijn brandkast juist op dit oogenblik zeer goed voorzien is en — ik ben ook buitengewoon nieuwsgierig naar den inhoud van zijn schrijftafel. Misschien vind ik daar wel iets in betreffende die concessie. Daarin stel ik het grootste belang! Er is hier natuurlijk iets niet in orde — het is alsof ik een verdacht luchtje opsnuif!

— Wil je dat ik met je meega?

— Ik dank je voor het aanbod, Brand, maar ik denk dat het volstrekt niet noodig zal zijn. Ik heb mij van een en ander al op de hoogte gesteld en ik geloof dat alles heel gemakkelijk zal gaan. De bedienden slapen ver weg, de brandkast is een tamelijk ouderwetsch meubel en gemakkelijk te openen. En men kan het huis zonder veel bezwaren aan de achterzijde binnendringen. Het zal geen twee uren duzen alvorens ik mijn maatregelen heb genomen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, wierp zijn sigaret in het aschbakje, rekte zich eens goed uit en zeide op opgewekten toon:

— Het is prachtig weder en wij hebben nog wel twee uur den tijd voor de lunch. Wat dunk je van een wandelrit in Hyde Park? Wij kunnen dan eens zien hoe mijn nieuwe aankoop Seliman zich houdt!

Hoofdstuk III.

Het schot.

De klokken in de buurt sloegen juist het middernachtelijk uur, toen Raffles voor den grooten spiegel in zijn slaapkamer zijn hoogen hoed opzette.

Hij was in den rok en zag er uit als een man van de wereld, die op het punt staat, zich naar een bal in de fijnste kringen te begeven.

Het witte overhemd, fijn geplooid, was smette-

loos, evenals het laag uitgesneden vest van gebloemde witte zijde.

Zeker, Raffles zag er in het geheel niet uit als een man, die zich op weg gaat begeven naar een andermans huis, om er diens brandkast open te breken — maar in de platte tasch, onder zijn met roode zijde gevoerde avondcape, had hij zijn loopers, eenige kleine instrumenten van zijn eigen vinding, en... ruimte genoeg om er een geheel kapitaal te kunnen opbergen.

In zijn rechter achterzak bevond zich een masker en een dievenlantaarn, in de linker- bevond zich een zeer lang, dun en sterk knooptouw, aan het einde voorzien van een stalen haak, en in zijn revolverzak stak het fijne, uitmuntende wapen uit de fabriek van Colt, dat hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet.

En dat was zijn uitrusting.

De deur ging zachtjes open en Brand stond op den drempel.

Raffles keek hem eenigszins verbaasd aan en vroeg zacht:

— Ben je nog niet naar bed?

— Naar bed? Wat een vraag! zeide Charly verontwaardigd. Je weet immers heel goed dat ik geen oog zal dichtdoen, voor je weer veilig bent teruggekeerd? Ik weet eigenlijk niet wat me weerhoudt om met je mee te gaan!

— Ik weet het wel, Charly — mijn verzoek om thuis te blijven! Je behoeft je volstrekt niet over mij ongerust te maken — het zal alles van een leien dakje gaan!

— En als hij nu eens thuis komt, terwijl jij aan den gang bent?

— Wat zou dat? Je veronderstelt toch zeker niet dat hij dan naar zijn werkkamer gaat?

— Hij kan je hooren!

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, want de werkkamer ligt volstrekt niet op den weg naar zijn slaapvertrek. Je ziet mij toch niet voor een zuigeling aan? Ik zal wel zorgen dat hij mij niet kan overvallen! Bovendien — als hij zoo laat thuis komt, is hij meestal niet volkomen nuchter! Hij zal dus wel zorgen dat hij zoo spoedig mogelijk tusschen de dekens ligt. Nog meer op te merken?

— Alleen maar dit, Edward, dat ik wilde, dat je alweer terug was!

— Het is nu 12 uur — om drie uur kan ik wel weer thuis zijn, dunkt mij! Maar blijft er in 's hemelsnaam niet voor op! Maar wat praat ik! Ik weet wel dat je toch niet naar mij luis-tert en zoo onverstandig zult zijn in de bibliotheek zware sigaren te gaan rooken! Tot straks, Charly!

Hij stak Brand de hand toe, en het volgende oogenblik had hij het vertrek reeds verlaten.

Charly wist, dat hij nu de gang volgde en de trappen afdaalde, om vervolgens door een achtergang het huis te verlaten — maar hooren deed hij het niet, want Raffles liep zoo volkomen geruischloos, dat een muis meer gerucht zou hebben gemaakt.

Hij verliet het huis aan de achterzijde, liep snel door den tuin, opende een kleine poortdeur en stond nu in een volkomen verlaten, donkere zijstraat, waarin zich ook des daags nimmer een levende ziel vertoonde.

Het huis waar Hewett woonde, bevond zich op nauwelijks een kwartier uur gaans van het zijne, en daar het volkomen droog weder was, besloot Raffles te loopen.

Hij slenterde voort, den hoed een wegnig achterover en een sigaret rookend, en hij dacht aan zeer veel zaken — maar in ieder geval niet over zijn nachtelijke plannen.

Hij maakte zelfs een omweg en het was reeds bijna kwart voor eenen, toen hij eindelijk Cornwall Street bereikte.

Het was daar reeds zeer stil in deze deftige buurt en de voorbijgangers waren schaarsch.

Raffles ging een vrij breede zijstraat in, waar bijna alle huizen reeds in volle duisternis gehuld waren en bereikte een vrij hoogen tuinmuur.

Hij hield hier een oogenblik stil om te luisteren en toen hij volstrekt niets hoorde, dan het verre gerucht van voorbij rollende auto's, stak hij snel een stalen stift, die er uitzag als een spijker van de grootste soort in een voeg tusschen een paar steenen, zette er den voet op en zwaaide zich behendig boven op den muur.

Zich zoover mogelijk voorover bukkende, trok hij den stift weder uit de voeg, opdat deze geen argwaan zou baren aan toevallig voorbij komende politieagenten en liet zich in de zachte, zwarte aarde aan den voet van den muur vallen.

Hij stond hier eenige minuten doodstil en keek naar den achtergevel van het groote huis, die echter volkomen duister was.

Het was duidelijk, dat de bewoners en de bedienden zich reeds ter ruste hadden begeven.

Raffles maakte de tasch aan de binnenzijde van zijn cape los en haalde er eenige gereedschappen uit, zorgvuldig in wollen lappen gewikkeld, teneinde het rammelen te voorkomen.

Over den grasband loopend volgde hij een der tuinpaden en zijn buitengewoon scherp gezicht kwam hem goed te stade, want het was hier stikdonker.

Op den tuin zagen, ongeveer een meter boven den grond, acht groote ramen uit en een daarvan koos Raffles uit om binnenshuis te komen.

Het was gesloten met een ijzeren luik — maar de Gentleman-Inbreker had geen Raffles moeten heeten, als dat luik voor hem een hinderpaal ware geweest.

Hij schoof het raam eerst behoedzaam op en het gebruik van enkele stalen gereedschappen was voldoende om het ijzeren luik te openen.

De weg naar binnen was vrij.

Raffles wipte naar binnen, haastte zich, de zwarte aarde van zijn lakschoenen op de vensterbank af te schuiven en deed daarop de gordijnen weder voor het raam, waardoor hij zoeven naar binnen was geklauterd, zonder evenwel het luik weer te sluiten.

Weer stond hij even luisterend stil en toen deed hij zijn zaklantaarn ontgloeien en opende de deur van het vertrek, een soort tuinkamer, die blijkbaar slechts weinig gebruikt werd.

Hij stond aan het einde van een tamelijk breede gang, die gelijk liep met den zijgevel van het huis, waaruit Raffles de gevolgtrekking maakte, dat zij aan den anderen kant wel op de vestibule zou uitloopen.

Hij volgde de gang en het bleek dat hij goed had gezien, want even later stond hij in de groote, marmere vestibule van het huis, die zwakjes verlicht werd door een electriche lamp aan de hooge zoldering.

Volgens zijn vaste gewoonte dekte Raffles allereerst zijn terugtocht — dat wil zeggen, hij deed zeer voorzichtig den ketting van de voordeur en overtuigde zich, dat deze ge-

opend kon worden, eenvoudig door den sleutel aan de binnenzijde om te draaien.

— Nu hoop ik maar, dat hij thuis is en dat geen van de bedienden hem de deur hoeft te openen! mompelde Raffles voor zich heen, anders zou deze maatregel hoogst verkeerd zijn! Wacht, ik kan in ieder geval den ketting weder op de deur doen!

Hij bevestigde den zwaren ketting weder in den haak, zonder het minste gerucht te maken en wendde toen zijn schreden naar de monumentale trap, welke naar de eerste verdieping voerde.

Aan den voet daarvan bleef hij weder een oogenblik staan om te luisteren.

En pas toen zijn scherp oor niet het minste gerucht in het groote, donkere huis vernam, begon hij de trap te beklimmen.

Deze kwam uit op een soort gaanderij, die aan drie kanten om de vestibule heenliep!

Maar Raffles scheen den weg zeer goed te kennen, want hij aarzelde geen oogenblik, maar ging een gang in, die hem eenige oogenblikken later tot voor een hooge eikenhouten deur bracht, die op slot bleek te zijn.

Het was de deur van de werkkamer van Hewett.

Weer moest het taschje met instrumenten te hulp komen en enkele seconden later knipte het slot met een zacht geluid open en Raffles kon binnengaan.

Hij had zijn lantaarn weder gedoofd en ging, half op den tast, naar de beide ramen, die op een breede zijstraat uitzagen, van het huis afgescheiden door een vrij breeden zijtuin, afgesloten door een laag hek.

Raffles schoof de beide gordijnen zachtjes voor de hooge ramen dicht, zorg dragende dat geen enkel lichtschijnsel naar buiten zou kunnen doordringen, en liet nu zijn electriche zaklantaarn opnieuw werken.

Bij haar schijnsel kon hij de omgeving goed opnemen, en het eerst viel zijn blik op de kleine brandkast.

Hij vergewiste zich, waarheen de beide overige deuren in het vertrek leidden, namelijk naar een rookkamer, die met een deur weder op de gang uitkwam, en naar een vertrek, dat

overdag waarschijnlijk in gebruik werd genomen door een secretaris.

Ook dit tweede vertrek had nog een andere deur, die op de gang uitkwam.

Het eerste werk van Raffles was, al deze deuren te ontsluiten en vervolgens, zorg dragende dat hij van buiten niet gezien werd, in de rookkamer het Fransche raam open te zetten, hetwelk uitkwam op een balcon, vanwaar hij zich, als de nood aan den man kwam, gemakkelijk met behulp van zijn touw zou kunnen laten afzakken.

Hij keerde nu weder in het vertrek terug, ging naar de brandkast, bekeek haar met een glimlach op de lippen, streek er eens over heen en mompelde:

— Het werk van een kwartier! Wij zullen maar eerst aan de schrijftafel beginnen — daarin stel ik thans meer belang!

Hij zette zijn hoed af, ontdeed zich van zijn cape, plaatste de lantaarn op haar voetstuk op een kleine tafel en begon de schrijftafel aan een onderzoek te onderwerpen.

Juist toen hij de hand naar de fraai bewerkte klep uitstak, die het meubel afsloot, meende hij in huis een zwak gerucht te hooren — voor ieder ander oor dan het zijne bijna onmerkbaar — het klonk als het verschuiven van een stoel of van een ander licht meubel.

Doodstil bleef Raffles eenige minuten staan, maar toen het geluid zich niet herhaalde, meende hij dat hij zich had vergist en ging weder aan den arbeid.

In een oogwenk had hij de klap van het bureau geopend en nu begon hij de laden naar zich toe te trekken en te onderzoeken met weergalooze vlugheid.

Het duurde echter niet lang, of het middelste kastje trok zijn aandacht.

Het kostte hem eenige moeite om het te openen, maar ten slotte draaide het deurtje toch op zijn scharnieren en Raffles hield het palissander houten kistje in zijn handen.

Een ondeelbaar oogenblik daarna sprong het deksel los en Raffles nam er de papieren uit en begon te lezen.

En naarmate hij las, nam zijn gezicht een ernstiger uitdrukking aan en afkeer en veront-

waardiging vertoonden er zich beurtelings op.

Toen spitsten zijn lippen zich tot een zeer zacht gefluit en hij mompelde voor zich heen:

— Dat is dus „des Pudels Kern,” om uit Faust te spreken! Nu wordt het raadsel van die concessie-verleening opgelost! Hewett had dien beklagenswaardigen Andrew in zijn macht! Deze papieren en aantekeningen zijn ongetwijfeld van den vader van den jongen secretaris — en als zij gepubliceerd werden, zou er ongetwijfeld een groot schandaal uit zijn ontstaan en de jongen zou in de diplomatie eenvoudig onmogelijk zijn geworden. Nu, wij zullen beginnen met deze papieren bij ons te steken — en ook de andere, waaruit blijkt, dat mijnheer Hewett bij dat onsmakelijke zaakje ook betrokken was! Ik heb er geen spijt van, dat ik vanavond hier ben gekomen! Wij zullen eens zien, of nu de concessie niet ten tweede male van bezitter verandert!

Hij sloot het kistje weder, zette het in het kastje terug, deed het deurtje daarvan weder op slot en bracht de klap van het bureau weder in haar vorigen stand terug — en nu had slechts een zeer geoeffend oog kunnen zien, dat onbevoegden het meubel hadden geopend.

— En nu eens zien wat de brandkast inhoudt!

Aldus vervolgde Raffles zijn alleenspraak.

Hij verplaatste de lantaarn, hield ze bij de brandkast neer, bekeek het slot, haalde de schouders op, en bromde:

— Het is bijna een belediging voor een inbreker, die dezen naam verdient, om hem zulk een meubel te openen te geven. Wel, men zou deze kast met een sardinemesje kunnen openen!

Raffles zette zich aan het werk, en een oogenblik daarna bezweek het slot van de kleine brandkast en Raffles kon de deur naar zich toetrekken.

Nu is het een feit, dat zelfs een ervaren man van het vak aan deze brandkast op zijn minst eenige uren werk gehad zou hebben — maar Raffles mocht ook niet in één adem worden genoemd zelfs met de bekwaamste „meesters van het breekijzer”.

Zijn gereedschappen waren van een zoodanige volmaaktheid, dat ook sterkere kasten er niet lang weerstand aan hadden kunnen bieden, zonder dat hij zelfs gebruik behoefde te maken van

fermiet, een snijapparaat, of een steekvlam van een paar duizend graden hitte.

De deur ging dus open, en Raffles behoefde niets anders te doen, dan eenige pakjes bankbiljetten en rollen goudgeld van de planken te nemen.

Zijn gelaat vertoonde een tevreden uitdrukking, en de buit verdween in zijn binnenzakken.

Hij duwde de kast weder in het slot, greep zijn lantaarn en richtte zijn schreden naar de deur.

Maar halverwege bleef hij stilstaan, en luisterde in de houding van een tijger, die op het punt staat een sprong te doen.

Hij had opnieuw gerucht gehoord — en ditmaal klonk het als haastig loopen en het zachtjes openen van een deur, onmiddellijk gevolgd door het openschuiven van een raam.

En terwijl Raffles er nog over nadacht, wat dit alles betekende, en wat er in het huis geschiedde, klonk, scherp en kort, een schot.

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

Wie is de dader?

Raffles verloor geen seconde.

Hij rukte de deur open en stond op de gang.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan, of het schot was op de eerste verdieping gelost, vlak onder hem.

Hij ijldde naar beneden, en zag aan het einde van de gang, die op het portaal uitliep, de deur van een hel verlicht vertrek open staan.

Hij vloog er heen, en het eerste wat hij zag was het lichaam van een man, dat op den vloer lag uitgestrekt.

Hij boog er zich over heen en herkende Ralph Hewett.

Zijn oogen waren gesloten, en uit zijn hals vloeide een dun stroompje bloed.

De indrukken volgden elkander nu zeer snel op.

Boven in het huis werd een deur geopend, en er naderden lichte voetstappen.

Het volgende oogenblik stond een doodsbleeke vrouw op den drempel — het was Sigrid Hewett.

En nauwelijks was Raffles zich dit bewust geworden, of hij hoorde nog andere voetstappen, ditmaal van mannen, die haastig naderbij kwamen, en stemmen die luid en verschrikt door elkaar spraken.

Maar toen viel zijn blik op het open raam, waarvoor het gordijn nog bewoog.

Hij vloog er op toe, en staarde naar buiten.

In de duisternis meende hij twee gedaanten te zien vluchten, die zich spoedig van elkander scheidden.

Hij bedacht zich geen oogenblik, maar klom uit het raam, ging aan zijn handen aan de vensterbank hangen, en liet zich van een hoogte van 2½ meter in de zachte aarde van een bloemperk vallen.

Naderhand besepte Raffles pas, dat hij tusschen het oogenblik waarop hij het schot hoorde, en dat, waarop hij hard in de richting van het lage hek begon te loopen, nauwelijks tien seconden konden zijn verlopen.

Hij wipte over het hek, en begon een der vluchtelingen te achtervolgen, zoo snel zijn goed getrainde beenen hem wilden dragen.....

Intusschen stond daarboven in de kamer Sigrid met spierwit gelaat, naast het beweginglooze lichaam.

Zij wrong de handen en keek met doodelijk verschrikte oogen rond, zonder schijnbaar iets te zien, tot haar oog viel op een kleine revolver, met ivoren kolf, die naast het lichaam lag.

Met een onbestuurde beweging bukte zij zich en raapte het wapen op en juist op dat oogen-

blik trad Turner binnen, op den voet gevolgd door Henry, beiden zeer verschrikt en de eerste met een blaker in de hand.

Turner had blijkbaar inderhaast eenige kledingstukken aangeschoten, Henry droeg nog zijn livrei en hij was zeker nog niet naar bed geweest.

— Wat — wat beteekent dat, mevrouw? vroeg Turner, met een schuwen blik op de revolver, welke Sigrid met wezenloozen blik bekeek.

Maar Henry was reeds naast den zwaargewonde neergeknield en riep:

— Hij leeft nog, mevrouw! Er moet dadelijk een dokter worden gehaald.

— Ja — een dokter! fluisterde Sigrid nauwelijks hoorbaar.

Op dat oogenblik sloeg Hewett de oogen op, trachtte zich op zijn elleboog op te richten en fluisterde, zoo zacht dat het als een zucht klonk, terwijl hij zijn vrouw een blik vol haat toewierp:

— Je hebt je zin — Murray deed het!

De vrouw slaakte een zachten kreet, van schrik, ongeloof en afschuw — maar Turner bleef onafgebroken kijken naar het wapen, dat zij nog altijd in de hand hield.

Henry was reeds weder opgevlogen en ijde naar de telefoon, die op een kleine tafel stond.

Pas later zou het hem te binnen vallen, dat de ontvanger niet op den haak maar op het tafelblad lag.

Hij nam de telefoon ter hand en sprak haastig:

— Hallo juffrouw — hallo — centrum 41405 — dokter Stanford — Slanstreet — om Godswil maak wat voort — mijnheer Hewett verkeert in levensgevaar.

Een seconden later was hij in gesprek met den huisdokter van Hewett, die hem eenige aanwijzingen gaf, hoe hij met den zwaargewonde moest handelen, tot hij zelf zou zijn aangekomen.

Een oogenblik daarna was alles in het huis in rep en roer.

Men liep met lampen, kannen vol water, verbandtrommeltjes, linnen verbanden en — men waarschuwde de politie.

Het eerst aanwezig was de agent, die in deze wijk met een kameraad nachtdienst deed.

Hij sprak op fluisterenden toon met Turner en vervolgens met Henry.

Van de vrouw des huizes bemerkte men niets meer — zij had zich teruggetrokken en de deur op slot gedaan.

De beide bedienden verbonden Hewett zoo goed en zoo kwaad als het ging en droegen hem zoo voorzichtig mogelijk naar de sofa, die in een hoek van het vertrek stond.

De agent had Scotland Yard opgebeld en een inspecteur, door een detective vergezeld, was onderweg.

En deze beide mannen bereikten het groote huis ongeveer tegelijkertijd met dr. Stanford, een bejaard man, met een overvloed van spierwit haar, buitengewoon kalm en beroemd wegens zijn erkende bekwaamheden als chirurg.

Het was Turner die de drie mannen binnenliet en hen gezamenlijk onmiddellijk naar het vertrek bracht, waar men Hewett, die bewusteloos was, had neergelegd, ontdaan van boord en das, jas en vest.

Hij was zeer bleek en lag daar roerloos met gesloten oogen, toen Stanford zich over hem heenboog en met groote voorzichtigheid het noodverband weer begon te verwijderen.

Hij bekeek de wonde, schudde ernstig het hoofd en zeide op zachten toon, terwijl hij zich tot de politiebeambten wendde:

— Dat ziet er leelijk uit — heel leelijk! Hij is een sterk man, maar de wonde heeft hevig gebloed en de kogel zit vlak bij den wervelkolom. Het zal heel moeilijk gaan hem zonder levensgevaar te verwijderen. Ik ben bang, dat hij den dag van morgen niet meer zal zien....

De inspecteur, Brash geheeten, schudde ernstig het hoofd en begon toen dadelijk met zijn ondervragingen.

Hij richtte zich tot Turner, die er doodsbleek bijstond en vroeg:

— Was mijnheer Hewett in dit vertrek?

— Ja, mijnheer!

— Wat is het voor een kamer?

— De groote eetzaal, mijnheer!

— Stond dat raam open?

— Ja, mijnheer — tenminste toen Henry en ik binnenkwamen!

— Waart gij beiden nog op?

— Alleen Henry, mijnheer! Ik was juist op

het punt om naar bed te gaan — ik had nog laat zitten lezen!

De inspecteur wendde zich nu tot den bediende en vroeg:

— Waarom waart gij nog niet naar bed?

— Ik moest op mijnheer wachten!

— Hij was dus pas thuis, toen hij door den kogel getroffen werd?

— Geen vijf minuten! Ik deed hem de deur open, hij zeide dat ik kon gaan slapen, ik ging naar boven, naar mijn zolderkamer en ik had juist mijn jas uitgetrokken, toen het schot viel. Ik ben toen onmiddellijk mijnheer Turner gaan halen, die het schot ook hoorde en wij stormden naar beneden.

— Geen spoor van den dader?

Turner en Henry wierpen elkander een schuwen blik toe en de eerste antwoordde aarzelend:

— Mevrouw Hewett was in de kamer.

— Voor gij er kwaamt?

— Jawel, mijnheer.

— Was zij reeds naar bed gegaan?

— Dat geloof ik niet — zij droeg een peignoir. Maar als u denkt dat mevrouw.... neen, dan vergist gij u, mijnheer!

— Hoozoo? vroeg de inspecteur op scherpen toon, terwijl hij den buttler met zijn zwarte oogen doordringend aankeek.

— Mijnheer Hewett heeft den naam genoemd van den man, die op hem schoot! antwoordde de buttler zachtjes.

— Hoe luidde die naam?

— Andrew Murray, mijnheer!

— En hebt gij beiden dat gehoord?

— Wij beiden — en mevrouw natuurlijk ook!

— Nu, daar hadden wij mee kunnen beginnen! zeide de detective schouderophalend. Dat is natuurlijk Andrew Murray van het Departement van Koloniën. Ik heb dingen gehoord.... nu ja, daar zullen wij nog niet over spreken. Maar ik zou u raden, mijnheer Brash, maar dadelijk met een paar agenten naar zijn woning te gaan. Als hij er iets mee te maken heeft, kan hij natuurlijk nog niet naar bed zijn. Neem een auto!

— Je raad is goed, Gill! hernam Brash. De zaak is, dunkt me, al uitgemaakt!

Hij keek nog eens rond en toen viel zijn oog

op de revolver, welke Sigrid weder op een klein tafeltje had neergelegd.

Hij onderzocht haar, opende het magazijn en mompelde:

— Een kogel verschoten — en zeker nog geen kwartier geleden. Dokter, kan met dit wapen de wond zijn veroorzaakt?

De geneesheer wierp slechts een vluchtigen blik op het wapen en antwoordde toen zonder aarzelen:

— Dat kan ongetwijfeld!

En daarop wijdde hij zijn aandacht opnieuw aan den zwaargewonde, nadat hij eenige oogenblikken tevoren een der agenten met een recept had weggezonden naar een apotheker in de buurt, die dien avond nachtdienst had.

Brash bekeek de revolver nog even en wilde haar reeds in zijn zak steken, toen Turner op bescheiden toon zeide:

— Als ik een opmerking zou mogen maken, mijnheer....

— Spreek maar op, goede vriend!

— Die revolver behoort aan mijnheer Hewett toe!

Brash wendde haastig het hoofd om, trok zijn wenkbrauwen op en scheen onaangenaam getroffen te zijn.

— Weet je dat zeker? vroeg hij, een weinig gemelijk.

— Heel zeker, mijnheer! Mijnheer Hewett heeft die revolver nog geen acht dagen geleden gekocht. Hij heeft ze mij getoond in een vertrouwelijke bui, zooals mijnheer ze wel eens had. De naam van mijnheer staat er met kleine zilveren lettertjes op.

Brash bekeek de revolver opnieuw en vond nu inderdaad aan de onderzijde van den kolf een paar zilveren lettertjes, een R. en een H.

Hij haalde mismoedig de schouders op en barstte uit:

— Maar voor den duivel, als deze revolver van mijnheer Hewett is, hoe kan dan — — —

Hij voltooide den zin niet, haalde de schouders op en vervolgde kortaf:

— Ik zou gaarne mevrouw Hewett spreken. Vraag haar of zij mij even te woord kan staan. De kamenier is immers ook op?

— Jawel, mijnheer!

— Vlug dan wat!

Henry verwijderde zich en er verliep eenige tijd, alvorens de deur weer openging en Sigrid op den drempel verscheen, bleeker dan een lak en met een uitdrukking van namelooze ontzetting in haar groote zwarte oogen.

Brash trad op haar toe en zeide op hoffelijken toon:

— Het spijt mij zeer, mevrouw, dat ik u lastig moet vallen — maar het betreft een zeer ernstige zaak en gij zult die natuurlijk willen helpen oplossen, nu het uw echtgenoot betreft.

Daar Sigrid zweeg, ging bij voort:

— De buttler verklaart, dat deze revolver aan uw man toebehoort. Kunt gij dat bevestigen?

Hij hield haar het wapen op den palm van zijn uitgestrekte hand voor.

De jonge vrouw wierp er een langen blik op en antwoordde eindelijk toonloos:

— Ik weet het niet zeker, maar ik geloof wel dat ik dat wapen in zijn bezit heb gezien.

— Ik ben nu wel verplicht, mevrouw, een zeer pijnlijke zaak aan te roeren. Gij waart hier immers in het vertrek, toen de bedienden binnen kwamen?

— Zoo is het.

— Gij zijt zeker door het schot wakker geworden?

— Ik — ik sliep nog niet.

— Is het uw gewoonte, zoo laat naar bed te gaan?

— Dat niet — maar — ik voelde mij onwel, en ik kon den slaap niet vatten!

— Veroorloof mij de opmerking, mevrouw — maar daartoe hebt gij ook weinig moeite gedaan! Gij hadt u immers in het geheel niet ter ruste begeven?

Er heerschte een oogenblik zwijgen en Brash was wel verplicht, om opnieuw het woord te nemen.

— Uw beide bedienden verklaarden mij zooeven, dat zij uw echtgenoot... een beschuldiging hebben hooren uiten! Hij noemde den naam van den man, die op hem schoot. Hebt gij die woorden ook gehoord?

Sigrid scheen aan een zwaren tweestrijd ten prooi, en toen antwoordde zij bijna onhoorbaar:

— Ik heb niets gehoord!

— Nu, zoo iets is denkbaar! Gij hebt mis-

schien wat verder afgestaan! Intusschen — ik ben wel verplicht om rekening te houden met de verklaring van deze beide mannen. Hebt gij eenig denkbeeld, mevrouw, hoe mijnheer Murray hier binnenshuis kan zijn gekomen?

Er volgde geen antwoord.

En toen klonk in die stilte de stem van Henry, die zeide:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer — maar het nachtslot van de straatdeur was teruggedraaid, toen ik die voor mijnheer Hewett opende.

Snel vlogen de blikken van Brash van den bediende naar Sigrid, die een flauwte nabij scheen te zijn.

Toen zeide hij, nog altijd op denzelfden hoffelijken toon, maar die thans ook een weinig scherp klonk:

— Ik laat het aan u over, mevrouw, om hieruit uwe gevolgtrekkingen te maken. Zoudt ge mij niet eerlijk willen zeggen, of mijnheer Murray vanavond hier is geweest? Gij wilt niet antwoorden? Dan ben ik tot mijn spijt wel genoodzaakt aan uw bedienden te vragen of zij hem hebben gezien! Hoe is het, vriend — hebt gij mijnheer Murray hier in huis gezien vanavond?

De buttler, tot wien de vraag gericht was, antwoordde ontkennend en ook Henry zeide dat hij Andrew Murray niet gezien had.

Brash beet zich op de lippen.

De zaak begon een onaangename keer te nemen, vond hij.

Hij was een van die politiebeambten, die ijverig genoeg zijn, maar wenschen dat een zaak van een leien dakje gaat.

En daarnaar zag het ditmaal niet uit.

Hij dacht even na en toen verhelderde een glimlach zijn gelaat.

Hij wendde zich tot Sigrid en zeide:

— Wees zoo goed, even in dit zijvertrek te gaan, mevrouw. Ik zal u dadelijk weder laten roepen, wanneer ik denk dat uw verklaringen van eenig nut kunnen zijn, als ge mij dit toestaat.

Hij had reeds met een beleefde buiging de deur van een zijvertrek geopend en de jonge vrouw ging er binnen, met gebogen hoofd.

Zoodra de deur achter haar gesloten was, zeide Brash op zachten toon tot Turner:

— Laat de kamenier hier komen.

De buttler verwijderde zich en een oogenblik later trad hij binnen met de kamenier Jane.

Het meisje was blijkbaar erg verschrikt en keek met een schuwen blik naar den hoek, waar het beweginglooze lichaam van haar meester lag.

Brash trad dicht op haar toe, keek haar scherp aan en zeide toen:

— Hoor eens hier, meisje — je meesteres heeft zoeven gezegd, dat mijnheer Murray vanavond hier is geweest! Hoe laat kwam hij?

Het was zeker geen mooie zet en menig advocaat zou in toorn zijn ontstoken over deze wijze van rechtspleging, maar het meisje liep er in en antwoordde met een bevend stemmetje:

— Het zal zoo wat elf uur geweest zijn, mijnheer!

Brash wendde zich zegevierend tot Henry en zeide:

— Nu zie je, waarom het nachtslot van de voordeur was teruggedraaid!

— Ja mijnheer — maar mijnheer Murray is niet door de voordeur binnengekomen! liet de stem van de kamenier zich hooren.

Het gelaat van Brash vertrok zich krampachtig.

Het kostte hem moeite niet met den vuist op tafel te slaan, zoo driftig was hij.

— Wat is dat nu voor een praatje! riep hij uit. Niet door de voordeur? En deze bediende zegt dat het nachtslot was teruggedraaid!

— Dat kan best zijn, mijnheer — maar ik heb mijnheer Murray zelf door de zijdeur in den tuin binnengelaten.

— Nu, dat zijn mooie zaken! barstte Brash uit.

En zich tot Henry wendende, vervolgde hij:

— Dan heb je je natuurlijk met dat nachtslot vergist!

— Dat is buitengesloten, mijnheer! antwoordde Henri, vastberaden om zijn gezond verstand en zijn herinneringsvermogen tegen iederen aanslag te verdedigen. Ik zelf heb het nachtslot er op gedaan, zooals mijn plicht was, evenals den kettling. En ik kon de deur met behulp van de kruk openen, zonder dat ik den sleutel tweemaal behoefde rond te draaien.

— Nu, dat zijn fraaie dingen! riep Brash uit, op een toon, alsof hij zich persoonlijk beleedigd

achte door deze bijkomstige omstandigheid, die de zaak verwarder dreigde te maken, dan zij behoefde te zijn!

Maar hij dwong zich tot kalmte en richtte zich weder tot Jane met de vraag:

— Jij hebt dus mijnheer Murray binnengelaten?

— Jawel mijnheer!

— Is er een bel aan die kleine tuindeur?

— Neen mijnheer. Maar ik ging precies om elf uur daarheen, op last van mevrouw en liet mijnheer binnen, die daar reeds stond te wachten.

— En wil je me dan eens zeggen, meisje, waarom mijnheer Murray niet, zooals iedere andere bezoeker pleegt te doen, door de voordeur binnenkam?

Brash wist het antwoord op die vraag natuurlijk zeer goed zelf, maar hij hoopte het meisje blijkbaar te intimideeren, wat hem dan ook tamelijk goed gelukte.

— Het was al zoo laat, mijnheer en — en mevrouw wilde liever niet —

— Stil maar! viel hier de detective haar in de rede, die wellicht wat meer begrip had van delicatessie dan zijn inspecteur. Zeg maar eens waar je mijnheer Murray toen gelaten hebt en wat er verder met hem gebeurd is.

— Ik heb hem — naar het boudoir van mevrouw moeten brengen. Langs de achtertrap.

— Was mijnheer Murray hier ooit vroeger geweest?

— Heel zelden, mijnheer — tenminste bij mijn weten. Ik ben twee jaren in dienst van mevrouw. Ik hoop niet, dat ik haar benadeel door mijn verklaringen!

De kamenier barstte eensklaps in tranen uit, en Brash, die een hekel had aan vrouwen tranen, troostte haar op eenigzins ruwe wijze, door haar hard op den schouder te kloppen, en zeide:

— Je hoeft het je niet aan te trekken. Het zou toch wel uitgekomen zijn. Heb je mijnheer Murray na dien tijd nog gezien?

Jane toonde slechts even haar behuild gelaat, en antwoordde:

— Neen mijnheer.

— Je weet dus niet wanneer hij is weggegaan? vroeg Brash vol spanning.

— Nēen mijnheer, dat weet ik niet.

De inspecteur wendde zich weder tot Turner, die bleek terzijde stond, en vroeg:

— Hoe laat viel het schot — zoo nauwkeurig mogelijk als ik je verzoeken mag!

— Het kan niet veel later dan een uur zijn geweest, mijnheer! antwoordde de butler.

— Hoogstens vijf minuten! vulde Henry aan. Brash dacht even na, en wendde zich toen weder tot de kamenier met de woorden:

— Je kunt je wel weer verwijderen, meisje — tot nader order!

Jane sloop, zachtjes voor zich heen snikkend, met gebogen hoofd de kamer uit, en Brash ging weder naar de tusschendeur en opende die.

Zijn stem klonk al niet meer zoo beleefd, toen hij Sigrid verzocht binnen te komen.

De jonge vrouw was zoo mogelijk nog bleeker, en scheen zich slechts met moeite staande te houden.

Hoofdstuk V.

Tusschen leven en dood.

Brash scheen toch een weinig verlegen te zijn bij het zien van het doodsbleeke gelaat, en begon wat weifelend:

— Het spijt mij, mevrouw — het spijt mij meer dan ik u kan zeggen, maar ik ben wel gedwongen, u te verzoeken, u ter beschikking van de politie te houden! Ik kan u niet verhelen, dat er thans zeer ernstige vermoedens tegen..... mijnheer Murray zijn gerezen!

— Hij deed het niet! Hij heeft het niet gedaan! kreet de jonge vrouw op een toon van wanhoop. Ik loochten het niet langer dat hij hier was — gij hebt zeker mijn kamenier ondervraagd. Dat zijn zoo uw manieren! En toch zweer ik dat er niets tusschen ons is voorgevallen! Ik — ik had mijnheer Murray verzocht om een onderhoud — waarschijnlijk ons laatste! Als gij dan alles moet weten — ik had hem verzocht hier te komen, om zelf zijn brieven in ontvangst te nemen — —

Een vlammend rood overdekte plotseling haar wangen, en zij wendde het hoofd af.

Gill was een paar stappen naderbij getreden, en zeide nu op zachten toon:

— Het is een zeer pijnlijke zaak, mevrouw. Maar misschien zoudt gij wel beter doen, onomwonden de waarheid te bekennen. De laatste woorden van uw man laten immers geen twijfel meer over!

Eensklaps hief Sigrid het hoofd op.

Haar oogen begonnen te schitteren.

Zij bracht de hand aan het voorhoofd, en zeide afgebroken:

— Luister naar mij! Het valt mij nu pas te binnen — en ik had het veel eerder moeten zeggen — de hemel weet of ge mij wel zult gelooven! Maar toen ik op den drempel van deze deur verscheen, stond er een man in deze kamer, die haastig naar het raam vloog, en het volgende oogenblik naar buiten was gesprongen. Die man.....

Er klonk onverholen spot in de stem van Brash, toen hij haar in de rede viel met de woorden:

— Die man is natuurlijk niemand anders geweest dan.....

— Hij was het niet, zeg ik u! kreet Sigrid. Mijnheer Murray was reeds van te voren langs een anderen weg vertrokken. Dat zweer ik u! Hij was veel langer — hij droeg een avondcape met roode zijde gevoerd en hij had een hoogen hoed op — dat heb ik duidelijk kunnen waarnemen, al zag ik hem nauwelijks een seconde!

Het viel niet te ontkennen — het gelaat van Brash vertoonde een uitdrukking van ongeloof, gemengd met medelijden.

De vrouw voerde den overbekenden „Onbekende” ten tooneele — daaraan viel niet te twijfelen.

Het was een oude truc en hij zou er niet inloopen.

Men had hem de laatste woorden van den

vermoorde overgebracht en daaraan zou hij zich houden, ondanks alles!

Maar om zijn geweten gerust te stellen, wendde hij zich tot Turner en Henry, en zeide:

— Gij zijt hier slechts korten tijd na mevrouw binnengetroten — men zou wel kunnen zeggen tegelijkertijd — hebt gij iets gezien van een langen man met een avondcape en een hoogen hoed?

De stem van de beide bedienden klonk zacht, maar hun ontkennend antwoord was er niet minder duidelijk om.

Sigrid wrong de handen en liet zich in doffe berusting op een sofa neervallen.

Toen werd er op de deur geklopt.

De huisknecht, Jerome, een man met een vrijdom uiterlijk en op dit oogenblik zeer verschrikt, deed de deur open en stak aarzelend zijn hoofd naar binnen.

Zijn nietszeggende, lichtblauwe oogen keken even ontdaan rond en toen riep hij:

— Er zijn inbrekers geweest! Een van de ramen aan de tuinzijde is van buiten geopend — het ijzeren luik is nog open — en er staan moddervoeten op de vensterbank!

Het moet gezegd worden — inspecteur Brash liet een heel leelijke uitdrukking hooren.

Hij praatte er maar zoo spoedig mogelijk overheen en barstte uit:

— Dat is toch te gek om alleen te loopen! Inbrekers? Komaan — je zult wel gedroomd hebben, man!

Voor de bediende nog antwoord kon geven, ging de telefoon over.

Gill trad haastig op het tafeltje toe, nam den hoorn van den haak en luisterde.

Zijn gelaat teekende eenige verbazing, toen hij in de richting keek, waar Dr. Stanford naast zijn patiënt was gezeten en toen zeide hij:

— Neem mij niet kwalijk, dokter, daar is iemand voor u aan de telefoon!

— Voor mij? zeide Stanford verwonderd. Is het mijn huishoudster dan? Niemand anders weet dat ik hierheen ben!

— Neen, het is een mannenstem! Er wordt gevraagd of gij even aan het toestel zoudt willen komen.

— Als gij het mij toestaat....! zeide dokter

Stanford en hij stond op van den stoel, dien hij bij de rustbank had getrokken, waarop de zwaargewonde met gesloten oogen terneder lag en nam den hoorn van den detective over.

— Hallo — gij spreekt met dr. Stanford — met wien? — Wat zegt gij? Doet het er niet toe?

Even bleef het stil, terwijl de geneesheer ingespannen luisterde en toen klonk het opnieuw:

— De toestand is zeer ernstig, mijnheer — en ik vrees dat de gewonde den morgen niet meer zal halen — ik durf den kogel niet verwijderen, uit vrees voor een plotselinge bloedingstorting — en als het projectiel in de wonde blijft, zal zich waarschijnlijk een aderverstopping voordoen.

Eensklaps vertoonde zijn gelaat groote verbazing en hij riep in het toestel, alsof hem dit nu eerst te binnen viel:

— Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer — hoe gij kunt weten dat mijnheer Hewett vannacht zwaar gewond werd?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten! bromde Brash, die met groot ongeduld en blijkbaar allesbehalve in zijn humeur had toegeluisterd. Ik moet u zeggen dat ik van al die geheimzinnigheid niet houd! Wat zeg jij er van, Gill?

— Wat zou ik er van zeggen! Ik begrijp er geen sikkepit van tot op dit oogenblik, dat beken ik volmondig.

Hij wendde zich tot den geneesheer, die het toestel nog aan het oor hield en vroeg:

— Wil de man met wien gij spreekt niet zeggen wie hij is?

— Neen, dat weigert hij! Pardon — dat was niet tegen u, mijnheer! Gij wilt mij dus uw naam niet noemen? Nu, ik kan er u niet toe dwingen!

Hij wachtte nog even, met een grimmig gezicht en legde toen het toestel weder op den haak — er viel niets meer te hooren.

Brash stond op het punt opnieuw een paar kernachtige vloeken te laten hooren, maar hij dwong zich tot kalmte en vroeg aan den geneesheer:

— Wat wilde die onbekende nu eigenlijk weten, dokter, als ik vragen mag.

— Hij informeerde slechts naar den toestand van mijnheer Hewett — en ik heb hem naar

waarheid gezegd, dat hij bijna zeker ten doode is opgeschreven. Ik beken eerlijk dat ik volstrékt geen hoop op herstel zie. Bij deze woorden sprong Sigrid op en riep op woesten toon:

— Ik zeg u, dat mijnheer Murray het niet gedaan kan hebben! Hij verliet mij reeds om kwart voor eenen, langs denzelfden weg! Hoe kan hij het gedaan hebben als mijn echtgenoot pas om een uur thuiskwam!

Deze vraag deed Brash medelijdend de schouders ophalen.

Hoe kon men zoo naïef zijn!

Natuurlijk had de minnaar van de vrouw zich ergens verdekt opgesteld, na haar te hebben verlaten, om den echtgenoot verraderlijk te kunnen neerschieten!

Gill scheen te lezen op het gelaat van den inspecteur, wat er bij hem omging en hij vroeg, een weinig sarcastisch:

— Luister eens hier, Brash — ik zou zoo gaarne eens weten, wat Hewett in deze eetkamer deed! Geloof je dat het de plaats is, waarheen iemand, die om een uur thuiskomst, zich het eerst begeeft?

— Wel, hij kan hier wel verdacht gerucht hebben gehoord! bromde Brash.

— Dat zal de inbreker dan wel gedaan hebben! liet de slepende stem van Jerome zich hooren, die in een hoekje was blijven staan.

Brash wendde met een ruk zijn hoofd om en zeide op nijldigen toon:

— Houd die opmerkingen maar voor je, tot je er naar gevraagd wordt!

— Zouden wij toch dat raam en die moddersporen maar niet eens gaan zien? vroeg Gill met een flauwen glimlach om den scherp geteekenden mond.

De inspecteur haalde ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Mijnentwege! Maar ik denk dat het verloren moeite zal zijn!

Hij wendde zich tot den geneesheer en vroeg:

— Wat denkt gij te doen, dokter?

— Ik zal een verpleegster sturen — maar ik vrees dat het niet eens meer noodig zal zijn! De koorts neemt toe en ik denk dat over eenige uren alles is afgelopen.

— Dan hebben wij hier ook niets meer te doen! zeide Brash kortaf.

Hij keek Gill veelbeteekenend aan en voegde er op fluisterenden toon aan toe:

— Stuur maar dadelijk eenige agenten naar Murray en laat hem naar de Yard brengen. Wij zullen de waarheid wel uit hem krijgen! Maar daar er bij mij ernstige verdenkingen bestaan, dat de vrouw de vlucht zal nemen, moet er een agent voor het huis op wacht worden gezet. En nu ga ik met je mee om naar dat open raam te kijken!

De beide politiebeambten richtten nog eenige woorden tot de vrouw des huizes en verlieten vervolgens het vertrek.

Op de gang sloten de politieagenten zich bij hen aan, die daar op wacht hadden gestaan en de tocht ging, aangevoerd door Jerome, naar het geopende raam van de tuinkamer.

Gill onderzocht het raam onmiddellijk, met het oog van den kenner en wendde zich tot Jerome met de vraag:

— Heb je ontdekt, dat dit raam open was?

— Wel, mijnheer, ik kwam hier in de kamer en ik zag het gordijn bewegen — daaruit begreep ik dat het raam open moest zijn!

— Dat was heel snugger van je! zeide Gill op ernstigen toon. Nu, het is knap werk — daaraan valt niet te twijfelen! Hoor eens hier Brash — wij komen er zoo niet af! Er zijn hier vannacht in huis vreemde dingen gebeurd — laten wij nog maar eens verder zoeken!

De politiebeambten verlieten het vertrek weder en lieten, in den tuin gekomen, hun krachtige zaklantaarns ontgloeien.

En zij hadden nog geen 20 schreden langs den achtergevel van het huis afgelegd, of Jerome slaakte een kreet en riep verschrikt uit:

— Daar — kijk daar eens!

Hij wees op een ladder, die tegen de vensterbank van een raam op de eerste verdieping was aangezet.

Het raam stond open, dat was bij het licht van de lantaarn duidelijk te zien.

Als Brash uit de oude school geweest ware, of aanleg had gehad voor tooneelspeler, dan zou hij zeker hebben geknarsetand.

Het viel niet langer te loochenen — de zaak

werd bijzonder ingewikkeld, om niet te zeggen raadselachtig.

Maar Gill bleef volkomen kalm en zeide :

— Nu, er valt nu niet langer aan te twijfelen — er is hier vannacht wel degelijk bezoek geweest van een ongewenschten gast! Het is dus zeer goed mogelijk, dat mevrouw Hewett niet gelogen heeft, toen zij van den man in zijn avondcape sprak, die haastig de vlucht nam. Vooruit, Brash — dat moeten wij in ieder geval vaststellen!

In zichzelf brommend gaf Brash toe en binnen een kwartier was het reeds uitgemaakt, dat er inbrekers aan het werk moesten zijn geweest — uit de brandkast was een zeer groot bedrag verdwenen, evenals uit de schrijftafel.

Maar Brash liet zich nog lang niet overbluffen!

Hij had iets van veel meer waarde dan alle geforceerde brandkasten ter wereld — hij had de laatste, beschuldigende woorden van Hewett!

En toen de politiebeambten dan ook het huis verlieten, was het, om Andrew Murray voor den rechtercommissaris te geleiden.

Dokter Stanford had het huis reeds weder verlaten, na eenige woorden van troost tot Sigrid en met de belofte, dat hij zoo spoedig mogelijk een verpleegster zou zenden.

Sigrid gaf zelfs geen antwoord, maar besteed langzaam, in gedachten verzonken, de trap naar het slaapvertrek.

Slechts Turner bleef bij den zwaargewonde achter.

De andere bedienden begaven zich naar hun vertrekken en poogden hun geschokte zenuwen tot kalmte te krijgen.

En voor de voordeur liep met rustige stappen de politieagent heen en weer, aan wien de bewaking van het huis was toevertrouwd.

En er was nog nauwelijks een kwartier verlopen, of voor de huisdeur stond een auto stil, waaruit dokter Stanford stapte.

De agent trad hem dadelijk tegemoet, maar toen hij het eerwaardige witte hoofdhaar en den langen witten baard van den geneesheer herkende, tikte hij aan zijn helm en maakte plaats.

De geneesheer belde aan en zeide tot den agent :

— Over een half uur zal de verpleegster wel komen — laat haar dan dadelijk binnengaan.

— In orde, dokter! zeide de ordebewaarder.

Er verlieten omstreeks vijf minuten en toen werd de deur voorzichtig geopend door Turner, die wel wat verwonderd opkeek, toen hij den geneesheer zoo plotseling zag terugkomen.

Hij liet hem binnen en ging hem vóór naar de eetzaal, waar de zwaargewonde nog altijd op de rustbank lag.

Dokter Stanford zette zijn tasch op een stoel, ontdeed zich van hoed en overjas, beschouwde den gewonde aandachtig, boog zich over hem heen en vroeg toen aan Turner :

— Geloof je, dat je me zoudt kunnen helpen bij een operatie, goede vriend?

De butler keek eenigszins verwonderd op en antwoordde toen :

— Ik dacht dat er geen sprake van een operatie kon zijn, dokter! Maar dat zijn mijn zaken niet. Ik geloof wel, dat ik u zou kunnen helpen. Ik heb meegevochten in den oorlog en ik ben ook ambulance-soldaat geweest.

— Laat ons dan maar snel aan het werk gaan!

Hij ontdeed zich ook van zijn jas en begon, in zijn hemdsmouwen, zijn toeberheidselen te maken, terwijl hij Turner nu en dan op fluisterenden toon zijn bevelen gaf.

— Zullen wij mevrouw niet roepen, dokter? vroeg deze na eenige oogenblikken, toen hij met een kom schoon water en handdoeken binnenkwam.

— Doe dat vooral niet! antwoordde Stanford haastig. En vertel mij eens, Turner — heeft mijnheer Hewett soms nog iets kunnen zeggen, voor hij bewusteloos werd?

Turner keek den geneesheer met groote oogen aan en antwoordde toen verwonderd :

— Neem mij niet kwalijk, dokter — gij zijt toch bij het verhoor aanwezig geweest? Mijnheer Hewett heeft gezegd, dat mijnheer Andrew Murray het gedaan had!

— Andrew Murray? Heeft hij dien beschuldigd? Dat is nog laaghartiger dan ik....

Maar hij zag den verbaasden blik op het geelaat van den butler en besloot met een kort lachje :

— Het heeft me zeker erg aangegrepen — waar zijn mijn gedachten toch? Zeker, ik ben bij het verhoor tegenwoordig geweest — maar de waarheid is, dat ik mijn aandacht geheel bij den zwaargewonde bepaalde. En nu maar spoedig aan het werk.

Hij had reeds verschillende glinsterende instrumenten gereed gelegd, nam nu uit een klein doosje een kleine, verzilverde pil, opende niet zonder moeite den mond van Hewett, en liet de pil in zijn keel glijden.

Deze werd gevolgd door een paar druppels van een heldergroene vloeistof en de geneesheer zag tevreden brommend toe, hoe er zich wat meer kleur op het lijkleke gelaat begon te vertoonen.

— Het bloed stroomt reeds sneller, mompelde hij voor zich heen. En nu moet het gewaagd worden. Eigenlijk is er aan het leven van dezen man niet veel verbeurd — maar ik wil nu eenmaal trachten, hem in het leven te houden — hij heeft veel te herroepen!

Hij had een fijn injectiespuitje genomen, dompelde het voorzichtig in een kleine flacon, dat met een kristallen stop gesloten was geweest en bracht met vaste hand een injectie toe, ter hoogte van den halsslagader en den bovensten wervel en wachtte eenige oogenblikken.

En toen begon hij met de operatie.

Zijn lange, witte, gespierde vingers hanteerden het ontleedmes met groote behendigheid, en na voorzichtig eenige insnijdingen te hebben gemaakt, kon hij den kogel uit het wondkanaal verwijderen, terwijl Turner ademloos toekeek.

De geneesheer richtte zich op en stond een oogenblik onbeweeglijk toe te zien.

De volgende seconden moesten over alles beslissen.

Trad er thans een bloeduitstorting in, dan was alles verloren, want die zou onmogelijk te stelpen zijn.

Maar de geneesheer had zijn maatregelen blijkbaar goed genomen — slechts weinige, helderroode druppeltjes vloeiden uit de wonde.

En nu begon hij de wonde met groote zorg te verbinden, waarbij Turner hem handig hielp.

En juist toen hij daarmede gereed was, werd

er gebeld en Turner ging heen, om een paar minuten later terug te keeren met een verpleegster.

De jonge vrouw bleef een oogenblik op den drempel staan, blijkbaar ten hoogste verbaasd, en eindelijk stotterde zij:

— Zijt gij het, dokter?

— Wie zou het anders zijn, zuster! kwam dokter Stanford glimlachend, Kom binnen!

— Maar — nog geen kwartier geleden hebt gij afscheid van mij genomen in het ziekenhuis! Gij zoudt toen regelrecht naar uw huis gaan!

— Ik ben van plan veranderd, zuster! Ik heb zooeven den patiënt geopereerd...

— Geopereerd? herhaalde de verpleegster, terwijl zij de deur achter zich sloot en langzaam het vertrek binnenkwam. Maar gij hebt mij toch gezegd, dat er geen sprake kon zijn van een operatie!

— Dan heb ik mij ook in dat opzicht bedacht, zuster! hernam de geneesheer rustig. En ik geloof te mogen zeggen dat de operatie zeer goed is geslaagd. Wanneer er zich geen noodlottige complicaties voordoen, dan bestaat er veel kans op genezing!

De verbaasde uitdrukking verdween niet van het gelaat van de verpleegster, toen zij haar kleine tasch neerzette en zich van den langen mantel ontdeed.

— Ik dacht eigenlijk, dokter, dat er niet de minste hoop meer was en dat gij mij hier slechts wildet laten waken, in geval de gewonde nog voor de laatste maal bij kennis mocht komen.

— Zuster — zelfs een geneesheer kan zich wel eens vergissen! hernam Dr. Stanford kalm. Ik ben juist teruggekeerd, zoo snel ik kon, omdat mij nog te rechtertijd een hulpmiddel inviel, dat ik wilde toepassen. Ik heb het toegepast — en ik ben tevreden over den uitslag. Wees zoo goed om ieder half uur de temperatuur en de pols op te nemen. Het verband behoeft niet te worden vernieuwd voor morgen twaalf uur. Als de gewonde soms mocht bijkomen — geef hem dan eenige druppels van den inhoud van dit kleine fleschje in een glas water. Voorts rust, rust en nogmaals rust. Ik denk dat ik morgenochtend om 8 uur nog eens naar hem kom zien — maar het is niet zeker.

— Gij kunt op mij rekenen, dokter! zeide de verpleegster, terwijl zij zich op den stoel naast de sofa plaatste en zich gereed maakte den nacht wakende door te brengen.

En toen Dr. Stanford het vertrek na een

korten hoofdknik had verlaten, mompelde de verpleegster bij zichzelf:

— Nu, Dr. Stanford is sedert een uur wonderlijk veranderd — dat is alles wat ik er van kan zeggen!

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VI.

Naar de ontkenning.

De gewaande Dr. Stanford — want men zal wel reeds begrepen hebben, dat het John Raffles was geweest, die met zooveel stoutmoedigheid en ook met zooveel succes de rol van den ouden geneesheer had vervuld — verliet het huis in de Cornwall Street, knikte den agent, die nog altijd heen en weer liep vriendelijk toe en ging zijns weegs.

Hij liep snel door, tot aan de volgende zijstraat, sloeg deze in en liet een zonderling, schel gefluit hooren.

Onmiddelijk kwam er een kleine auto aanrijden, achter welker stuurwiel een zwaarschouderd man zat — James Henderson de trouwe chauffeur van den Grooten Onbekende.

De reus bracht den wagen tot staan, een paar stappen van Raffles verwijderd en deze ging op hem toe, fluisterde een afgesproken wachtwoord en vroeg toen:

— Hoe is het met den man?

— Hij gedraagt zich volkomen rustig, Mylord. Mijnheer Brand is op het oogenblik bij hem.

— Breng mij dan maar spoedig naar huis — en rijd de zijstraat in.

Hij stapte in den wagen, die onmiddelijk met hem heenreed.

Nauwelijks vijf minuten daarna sloeg de auto de volkomen verlaten zijstraat in, die aan een kant begrensd werd door den muur van den tuin, die zich achter het huis van Raffles uitstrekte.

Op een gedeelte werd deze muur onderbroken door den voorgevel van de garage, waar een viertal auto's van Lord Aberdeen gestald stonden.

Terwijl Raffles uitstapte en met een eigenaardig gevormden koperen sleutel de kleine tuindeur opende en binnenging, draaide Henderson zonder eenige inspanning de zware garagedeuren open en reed vervolgens de kleine auto naar binnen.

De deuren gingen weder dicht en het werd stil.

Raffles volgde een vrij breed pad in den donkeren tuin, totdat hij het groote tuinhuis bereikte, waar hij binnentrad.

Uit een vertrek, dat op de smalle midden-gang uitkwam, klonk gedempt gepraat.

Raffles opende de deur en stond in een eenvoudig gemeubeld vertrek, waarvan het eenige raam zorgvuldig met dikke gordijnen was gesloten, zoodat men buiten het schijnsel van de elektrische lamp onmogelijk kon waarnemen.

In het vertrek bevonden zich twee mannen.

De eene was Charly Brand, de ander was een nog jonge man met een bleek, baardeloos gelaat, waarover nu en dan zenuwachtige rillingen liepen en waarin de zwarte oogen met een duisteren gloed brandden.

Hij zat in een hoek van het vertrek, met de armen over elkander gevouwen en zag ternauwernood naar Raffles, toen deze binnentrad.

Wat Charly betreft, het was duidelijk aan hem te zien dat hij zich van een onaangename

taak ontheven voelde — de taak om den ander in het oog te houden.

Raffles legde langzaam cape en hoed af en zeide op zachten toon tot Brand, die hem vol verwachting aankeek :

— Ik denk dat alles terecht zal komen — als er zich geen complicaties voordoen, kan hij behouden blijven.

En daarop wendde hij zich tot den jongen man, en vervolgde op ernstigen toon :

— Ik hoop dat het u zal verblijden, Alfred Winston, dat gij geen moordenaar zijt geworden! Ralph Hewett zal zeer waarschijnlijk in het leven blijven. Wat hebt gij daarop te zeggen?

— Wat ik er op te zeggen heb? riep de jonge man op woesten toon. Niets anders dan dat hij niet beter verdiende dan als een hond te worden neergeslagen! En toch — gij moogt mij gelooven of niet, maar ik was toch niet naar zijn huis gegaan met het doel om hem te dooden. Ik wilde hem slechts rekenschap vragen — ik wilde zekerheid!

— Je hebt er mij al een en ander van verteld, Winston, en hoofdzakelijk om jouwentwille heb ik de operatie gewaagd! Maar ook wel een weinig, omdat Hewett een leugen moet herroepen, die een ander ten zeerste kan benadeelen. En ten derde — maar dat gaat u eigenlijk niet aan!

Hij wendde zich tot Charly en vervolgde op fluisterenden toon :

— Ten derde zou ik het nooit hebben kunnen verdragen, meer dan 12000 pond sterling aan een doode te ontstelen.

Hij nam aan de tafel plaats, keek Winston onderzoekend aan, en begon toen :

— En nu zou ik je aanraden, Alfred Winston, mij de volle waarheid te zeggen. Het is in je eigen belang. Je bent in een gevaarlijken toestand, en je moet wel weten, dat ik je in mijn macht heb. Ik kan je aan de politie overleveren — ik kan je ook zoolang vasthouden, tot Hewett genezen is, en die zal ten slotte wel eindigen met jou als den dader te noemen! Op het oogenblik beschuldigt hij nog iemand anders — maar dat zal hij niet lang kunnen volhouden, als het aan mij ligt.

— Wat raakt mij dat! riep Winston weder op hartstochtelijken toon, en zijn oogen flikkerden. Mijn leven is immers toch bedorven!

— Wanneer gij dat zegt, dan verdient gij niet dat wij u helpen! hernam Raffles. Ik heb nog slechts een verwarde uitlegging uit uw mond gehoord — maar ik geloof dat ieder ander in uw plaats zich door zijn woeste drift had laten meesleepen. Vertel het mij nu en naar waarheid!

— Het is in een oogenblik medegedeeld! zeide Winston op doffen toon.

Er lag een pijnlijke trek om zijn dunne lippen en er steeg een blos in zijn wangen op toen hij begon :

— Een paar jaar geleden kreeg ik kennis aan een jong meisje, die op mijn fabriek werkt. Haar naam doet er niet toe. Maar Mary was haar voornaam. Ik had haar lief boven alles ter wereld. Wij zouden trouwen. Stukje bij stukje kochten wij onze meubeltjes. Het was een zalige tijd, en... nu is alles vernietigd! Alles is gedaan! Mijn God, waaraan heb ik dat verdiend?

Hij kon niet verder spreken, maar viel snikend met het hoofd voorover op de tafel en zijn lichaam schokte onder de rillingen, die hem doorvoeren.

Raffles was snel op hem toegetreden, legde hem de hand op den schouder en zeide met zijn diepe stem, die somwijlen zoo warm kon klinken :

— Geef je niet aan de wanhoop over. Je bent nog zoo jong — ik weet wel dat men met de liefde niet mag spotten — dat zij vreeselijke verwoestingen in ons hart kan aanrichten — maar de tijd, die goede geneesheer, heelt alle wonden!

Winston hief het hoofd weer op en vervolgde met trillende lippen :

— Ik had een hemel op aarde. Ik aanbad haar. Toen — kwam die schoft in ons leven. Een toeval bracht hem op onze fabriek, louter een toeval. Hij was er vroeger nooit geweest — hij kwam er later ook nooit meer. Maar hij zag haar — en toen gebeurde het. Het is vreeselijk om het te moeten zeggen, maar het was alsof zij langzamerhand bang voor mij werd. Zij ontweek mij. Zij verbleekte als ik plotseeling voor haar stond. Ik ondervroeg haar —

maar zij snelde van mij weg, en weigerde mij te antwoorden. Eindelijk kon het afschuwelijke niet langer verborgen blijven — zij moest moeder worden !.....

De stem van Winston had een rauwen klank gekregen, toen hij deze woorden sprak.

En ze klonk bijna toonloos, toen hij met moeite vervolgde :

— Hoe het zoover gekomen is, zal mij altijd een raadsel blijven. Zij was zoo teer, zoo lief ! Wie weet op welke wijze hij haar in zijn macht heeft gekregen. En hij — hij liet haar aan haar lot over, toen hij de gevolgen van zijn laagheid vernam, hij durfde haar zelfs bespotten — hij durfde haar vernederen ! En zij is gevlucht, mijnheer — gevlucht met haar kind. En eergisteren haalden zij haar op uit de Serpentine in Hyde Park — met dat onschuldige wezentje ! Toen greep zulk een vreeselijke woede mij aan, dat ik voelde dat ik zou stikken, dat ik krankzinnig zou worden, als ik hem zijn laagheid niet in het gezicht slingerde. Vanavond sloop ik het huis binnen, vastbesloten hem rekenschap te vragen. Ik heb zeker eenig gerucht gemaakt in de eetzaal, waar ik mij verscholen had, want omstreeks één uur kwam hij binnen. Hij had zijn revolver in de hand, en zag mij zeker voor een inbreker aan. Maar hij kan mij onmogelijk hebben herkend, zooals gij denkt, want daartoe was het te donker in de kamer, en ik had den rand van mijn pet diep in de oogen getrokken. Voor ik nog iets had gezegd, zag ik zijn revolver. Hij zou mij ook zeker hebben neergeschoten, als ik hem niet was voor geweest. Ik sprong op hem toe, om hem het wapen te ontrukken. In de worsteling ging de revolver af, en ditmaal was het noodlot rechtvaardig — de kogel drong hem in den hals en hij stortte ter aarde. Ontzet nam ik de vlucht, en ik kreeg daarbij den indruk, dat bijna tegelijk met mij iemand hard wegliep. De rest weet gij. Gij hebt mij achtervolgd, gij hebt mij ingehaald, ik weet niet waar, en gij hebt mij gedwongen met een revolverloop tusschen mijn ribben, om met u mee te gaan !

— Weet gij waar gij u thans bevindt ?

— Neen, dat weet ik niet ! Hoe zou ik ook ? Het was donker, en ik ben niet bekend in dit gedeelte van Londen.

— Zooveel te beter ! Luister eens, Winston ! Gij hebt bitter geleden, en uw wraakzucht was begrijpelijk. Maar — er zullen hier te Londen weinig rechters gevonden worden, die u zouden vrij spreken. Bedenk dus wel, dat het van mij afhangt, of gij uw vrijheid zult behouden !

— Wat moet ik met die vrijheid doen ? riep de ongelukkige jonge man op smartelijken toon. Alles is nu immers voorbij !

— Alles is nog niet voorbij ! Verlaat dit land en tracht u elders opnieuw een toekomst te scheppen. Gij zijt jong, gezond en sterk. De jaren zullen, zoo niet de herinnering aan het gebeurde, dan toch het schrijven van de wonde uitwisschen. Ik wil u daartoe in de gelegenheid stellen. Maar — eerst moet gij medehelpen, een volkomen onschuldig man te beschermen, en te beletten dat hij aan schande en oneer wordt prijs gegeven.

— Wat bedoelt gij ? Hoe zou ik dat kunnen ? vroeg Winston verbaasd.

— Dat zult gij aanstonds hooren. Men heeft mij zoeven medegedeeld, dat Hewett's laatste woorden een beschuldiging waren aan..... iemand anders, die daar eveneens gisteravond toevallig aanwezig was. Hij haat dien man en hij heeft gezegd, dat die man op hem schoot, denkende dat hij zou sterven, en verlangend, om zich in zijn laatste oogenblikken nog op hem te wreken !

— Die laaghartige schurk ! riep Winston verontwaardigd uit. Was het werkelijk zoo erg geweest als ik hem uit de wereld had geholpen ?

— Daarover zullen wij op het oogenblik niet twisten ! hernam Raffles lakoniek. Maar ik wil dat gij mij helpt, den ellendeling schaakmat te zetten ! Daar hebt gij papier — hier pen en inkt. Schrijf een bekentenis. Gij behoeft niet bevreesd te zijn — ik zweer u dat ik er pas gebruik van zal maken, als Hewett blijft volharden, en dan nog pas, als ik er zeker van ben, dat gij veilig en wel in een of ander overzeesch land zijt aangekomen, waar gij beveiligd zijt tegen uitlevering — wat niet het geval zou zijn, als gij Hewett gedood had, bedenk dat !

Winston bedacht zich even en zeide toen vastberaden, na Raffles doordringend te hebben aangezien :

— Ik zal het doen ! Wat komt het er ook

voor mij op aan? Maar zeg mij dan eerst wie gij zijt!

— Ik ben John Raffles! antwoordde de Groote Onbekende eenvoudig.

— Ik heb van u gehoord! hernam Winston langzaam. Als gij het zijt — dan weet ik ook dat gij geen kwaad in den zin voert!. Ik zal schrijven!

Hij boog zich over het papier en eenigen tijd klonk het krassen van de pen.

Winston las het geschrevene nog eens over en reikte Raffles het vel papier over met de woorden:

— Is het zoo goed?

Raffles las de bekentenis aandachtig door, vouwde het papier op, knikte eenige malen met het hoofd en zeide:

— Zoo is het uitstekend! En — reik mij nu de hand, Alfred Winston. Ik veroordeel je niet om je daad, die niet eens met opzet bedreven werd — ik heb diep medelijden met je — en ik hoop dat daarginds in den vreemde heling te vinden is voor de vreeselijke wonde, die je hier geslagen is. Heb je hier familie?

— Kind noch kraai! antwoordde Winston op bitteren toon.

— Dat is erg — dat is erger dan iets ter wereld! hernam Raffles ernstig. Tracht dan daar een nieuw gezin te stichten — ik zal zorgen dat je wat geld meekrijgt — en naar welk land je aan de overzijde van den Oceaan ook moogt gaan — ik heb daar connecties, die je vooruit zullen kunnen helpen, tenminste wanneer je wilt werken.

Winston had de hand van Raffles gegrepen en brandende tranen sprongen hem uit de oogen, toen hij met sidderende stem zeide:

— Ik dank u. Gij hebt mij weder nieuwe hoop geschonken. Ik meende dat het leven voor mij geen waarde meer zou hebben. Wat zult gij nu met mij doen?

— Niets, antwoordde Raffles glimlachend. Gij zijt vrij. Ik heb uw woord dat gij zult vertrekken en dat is voorloopig voldoende. Kan men in uw woning eenig geschrift van uw hand vinden, om de letters met deze bekentenis te vergelijken?

— Ja. Ik heb daar eenige kasboeken en nog andere dingen.

— Neem dan dit geld. Ik zal passage voor u bespreken aan boord van de „Essex”, die morgenmiddag om vier uur vertrekt. Maar wacht — zoo kunt gij toch niet gaan! Ik ben wel verplicht eenige voorzorgsmaatregelen te nemen — ik zou niet gaarne willen dat mijn incognito verloren ging. Wij zullen u blinddoeken en met een van de auto's wegbrengen. Hebt gij daar iets tegen?

— Doe, wat u goeddukt! zeide Winston eenvoudig.

Hij liet zich gewillig blinddoeken en daarop werd hij in een van de auto's gezet en Raffles reed hem zelf, na haastig zijn vermomming te hebben afgelegd, naar Piccadilly, waar Winston afscheid nam van Raffles en Charly Brand, die al dien tijd naast hem had gezeten.

Hoofdstuk VII.

Nemesis.

Het was ongeveer half acht in den morgen, toen inspecteur Brash, die nog slechts weinige uren had geslapen, gewekt werd door de telefoon die naast zijn bed stond.

Nog slaperig en tamelijk uit zijn humeur, greep hij den hoorn van den haak en vroeg:

— Hallo? Wat is er? Met wie spreek ik?

— Met John Raffles, waarde heer Brash!

Brash slaakte een kreet van woede en ongeloof en riep:

— Houdt ge mij voor den gek?

— Geenszins! Ik spreek in vollen ernst! Ik hoop toch niet dat ge mij wilt beleedigen en zeggen, dat ge nog nooit van mij hebt gehoord?

— Maar voor den duivel — — !

— Blijf, wat ik u bidden mag, kalm! Er is volstrekt geen reden om zoo opgewonden te zijn! Andere en knappere koppen dan gij, mijnheer Brash, hebben wel telefonisch met mij in verbinding gestaan!

— Maar wat wil je van me?

— Ik geloof niet dat ik u het recht heb gegeven mij te tutoyeeren, mijnheer Brash, klonk het koeltjes. Ik wilde u alleen maar vragen, hoe het verhoor van mijnheer Andrew Murray is afgelopen.

— Dat is — dat is meer — — — wat hebt gij daar mee te maken? riep Brash woedend.

— Meer dan gij denkt! Gij moet weten, dat ik hem vannacht gezien heb!

— Gezien? Waar dan?

— Dicht bij het huis van mijnheer Hewett!

— Heb ik het niet gezegd! riep Brash triomfantelijk uit. Hij had goed ontkennen — nu heb ik bewijzen! Trouwens, gij zijt niet de eenige, die hem gezien heeft!

— Gij zoudt er goed aan doen, mijnheer Brash, als ge mij eens rustig liet uitspreken. Ik heb mijnheer Murray gezien — maar niet in het huis! Hij was er buiten! Hij liep hard weg!

— Nog al natuurlijk! Zoudt gij niet hard wegloopén, als gij zoeven iemand had neergeschoten?

— Misschien wel — maar ik zou het ook doen, als ik een schot gehoord had en bevreesd was, dat ik... een dame zou kunnen compromitteeren door te blijven!

— Wat zijn dat nu voor onzinnige praatjes?

— Het zijn geen praatjes, mijnheer Brash! Ik zal u dat later met afdoende bewijzen aantonen. Mijnheer Murray heeft met dat schieten niets te maken gehad. Een ander deed het. Ik ken den man, die het deed. Hij verliet nog geen vier uren geleden mijn woning.

— Zeg eens, mijnheer Raffles! schreeuwde Brash, buiten zichzelf van woede. Nu is het genoeg! Gij tracht mij wat op den mouw te spelden! Waarom zegt ge mij dat alles?

— Om u een flater te besparen, waarde heer! Vertel mij eens — hebt gij de bladen reeds ingelicht, of zijt gij van plan dat te doen?

— Het is nog niet gebeurd — maar het zal

gebeuren! Gij denkt toch niet, dat ik mij daarvan zal laten terughouden, omdat mijnheer Murray secretaris van een regeeringsdepartement is? Ik zal mijn plicht weten te doen!

— Doe dan uw plicht, maak u onsterfelijk belachelijk, sta uw eigen promotie in den weg en vraag pensioen aan! Ik geef u in vollen ernst in overweging, mijnheer Brash, u nog eens te bedenken, alvorens gij de reporters op de zaak loslaat! Bedenk wel, dat gij een groot schandaal verwekt — en dit zonder de minste reden! Kom, laat voor een enkelen keer uw gezond verstand eens werken! Welke reden zou ik toch wel kunnen hebben, u voor den gek te houden? Ik zeg u nog eens — op mijn woord van eer — en ik zal u dringend moeten verzoeken, dat woord even hoog te achten als van ieder ander — dat ik den dader ken, dat hij bekend heeft, dat ik die bekentenis zwart op wit heb, hier, in mijn binnenzak — en dat gij die bekentenis zelf... laten wij zeggen over drie dagen zult mogen lezen, als de man in veiligheid is!

De toon van Raffles was zoo ernstig, dat Brash niet langer durfde twijfelen.

Maar daarom werd zijn humeur niet beter, want hij was het geweest, die van het begin af Murray voor den schuldige had gehouden en dit steeds koppig had verzekerd, ook al waren Gill en eenige andere detectives van een andere meening.

Hij riep dus op kwaden toon:

— Gij hebt dus bescherming verleend aan een moordenaar? Dat zou u kunnen opbreken, mijnheer Raffles!

— Om te beginnen was hij geen moordenaar — hij handelde uit noodweer. En laat mij er maar buiten — gij weet immers op dit oogenblik niet eens waar ik ben! Hoe is het, mijnheer Brash — wilt gij de bladen liever niet nog een dag onkundig laten van wat er gebeurd is — en van uw verdenkingen? Bedenk, dat mijnheer Murray op het punt staat in het huwelijk te treden met Miss Grace Deacon en dat het u als politiebeampte niet past, noodeloos een schandaal te verwekken. Ik spreek nog niet eens van de groote schade, welke gij daardoor aan uw eigen carrière zoudt berokkenen!

Dat was een argument, dat pakte.

De toon van Brash was reeds merkbaar veranderd, toen hij hernam:

— Wilt ge mij dan tenminste niet zeggen, wat gij van de zaak weet? Hoe kunt gij eigenlijk op de hoogte zijn?

— Heel eenvoudig — ik was de man, die de brandkast openbrak, benevens het bureau — en die het raam aan de tuinzijde opende!

Er kwam een sissend geluid langs de draad, hetwelk teweeg werd gebracht door de lippen van den inspecteur.

Hij was reeds lang genoeg in een post van vertrouwen bij de politie aangesteld, om te weten, dat Raffles de volle waarheid sprak — want wie of wat hij dan ook mocht zijn, een bluffer of grootspreker was hij zeker niet.

En bliksemstil ging het door het hoofd van den inspecteur, dat Sigrid Hewett dan toch wel de waarheid kon hebben gesproken, toen zij het verhaal deed van dien man met avondcape, die de vlucht nam, uit het raam sprong en verdween.

Maar kon dan Raffles zelf niet....?

Neen, dat was ondenkbaar.

Raffles was er de man niet naar, om niet van zijn eigen revolver gebruik te maken, als hij dat nuttig en noodig oordeelde.

Maar dan kon hij ook nog meer hebben gezien en al was hij een vijand van de maatschappij en meer speciaal van de politie — ook de diensten van een vijand mag men niet weigeren, wanneer die kunnen strekken tot nut van het algemeen, zoo overpeinsde Brash.

Hij vroeg dus:

— Gij zijt er dus geweest? Gij kunt ons misschien nuttige inlichtingen geven?

— Die gaf ik u reeds! Ik herhaal dat ik weet wie de dader is en dat hij het zelf bekend heeft! Wat wilt gij nu eigenlijk nog meer? Beloof mij maar liever, dat gij niet zoo dwaas zult zijn, reeds nu de zaak ruchtbaar te maken! Kom, mijnheer Brash, gij zijt nog niet lang geleden getrouwd, gij hebt nog een goede toekomst voor u en gij moet niet kwaad worden als ik het u ronduit zeg, maar gij hebt nog heel wat te leeren en nog meer af te leeren! bedenk wel dat thans een vergissing — die nog erger is dan een misdaad, zooals Talleyrand het uitdrukte, die geheele toekomst kan bederven! Thans ech-

ter hebt gij het in uw eigen hand, om, door een vertoon van geheimzinnigheid en slimheid, alle troeven in handen te krijgen! Gij behoeft daartoe niets anders te doen, dan twijfel bij u te laten opkomen aan de schuld van Andrew Murray — en het onderzoek in een geheel tegenovergestelde richting te leiden. Het is waar — per slot van rekening zult gij dan toch nog de vlag hebben moeten strijken voor Raffles, maar dat wordt door geen enkelen politiebeampte als een strafpunt aangemerkt! Ik laat het nu aan u over, mijnheer Brash, wat gij zult doen. Maar als ge mijn raad wilt volgen, dan komt er vandaag nog geen woord over de zaak in de bladen — in ieder geval niet over de verdenking tegenover Murray. Waar is hij op dit oogenblik?

— Waar zou hij anders zijn dan in het arrestantenhok? was de wedervraag op grimmigen toon geuit.

— Wees dan zoo verstandig en laat hem gaan, Brash! Gij gromt? Nu, gij moet het zelf weten — het kan u naderhand opbreken! Nog in den loop van den dag zal zijn onschuld helder als de dag blijken!

Als Brash nog het een en ander had willen vragen, dan werd hem daartoe de gelegenheid ontnomen, want Raffles had het toestel op den haak gelegd en aldus de verbinding verbroken.

Maar er zouden hem nog dienzelfden morgen meer onaangename verrassingen wachten!

Want toen hij aan de ontbijttafel zat, een half uur later, in gezelschap van zijn jonge vrouw, ging alweder de telefoon — ditmaal in de gang — en toen de inspecteur luisterde, hoorde hij de stem van Gill, die op vriendelijken, maar wel wat spottenden toon vroeg:

— Heb je goed geslapen, Brash?

— Goed, maar kort! antwoordde de inspecteur. Bel je me op om daarnaar te informeren?

— Neen, niet daarom in de eerste plaats! Wij hebben hier dr. Stanford op de Yard. Hij wou graag een paar inlichtingen hebben.

— Waarover?

— Oh, over een massa zaken! Om te beginnen en meer in het algemeen gesproken, zou hij wel eens willen weten, hoe het komt dat Hewett niet alleen nog niet dood is, maar zelfs merkbaar op

den weg naar beterschap! Zoodanig, dat hij zelfs vanmorgen een paar woorden heeft gezegd! Maar dat is niet alles. Onze waardige geneesheer stelt er ook veel belang in, te weten, wie vannacht zijn plaats heeft ingenomen en den patient met zulk een verrassend goeden uitslag heeft behandeld, wie den kogel uit de wonde heeft gehaald en nog meer van die eigenaardigheden!

Brash verschoot van kleur en woedend gromde hij in zichzelf:

— Zou dat ook weer een truc van dien vervloekten Raffles zijn geweest? Maar waarom bemoeide hij zich daarmee? Wat kon het hem schelen of Hewett genas of... stierf? Wat beteekent dat allemaal?

— Wat pruttel je in jezelf, Brash? klonk de stem van Gill. Weet jij er geen verklaring voor?

— Ik weet er een en dat maakt me juist helsch! riep Brash uit. Het moet Raffles geweest zijn. Hij was in het huis. Mevrouw Hewett heeft de waarheid gesproken. Ik kom dadelijk op de Yard en zal je alles uitleggen. Hewett zal dus genezen?

— Naar alle waarschijnlijkheid!

— Maar dan is er ook geen sprake van moord!

— Zeer snedig opgemerkt, Brash! En wat vloeit daaruit voort?

— Dat wij niet gerechtigd zijn, Murray nog langer vast te houden! De zaak moet nader onderzocht worden, vindt je ook niet, Gill?

— Iets dergelijks dacht ik gisteren al! luidde het op ironischen toon gegeven antwoord. Maar toen wilde je niet naar mij luisteren. Kom je?

— Onmiddellijk!

De verbinding werd verbroken en Brash haastte zich naar Scotland Yard, waar hij nog vroeg genoeg aankwam, om Dr. Stanford aan te treffen, die in een verre van benijdenswaardigen toestand was en misschien voor het eerst van zijn leven vloekte.

— Wat is dat voor een grap! schreeuwde de eerwaarde geneesheer. Moet ik mij hier openlijk voor den gek laten houden, misschien wel door een leek?

— Raffles is geen leek, dokter! viel Gill hem kalm in de rede.

— Wat! Wou je zeggen dat de beruchte Gentleman-Inbreker.....?

— Dat is meer dan waarschijnlijk, dokter! hernam Gill rustig. En nu gij heengaat en misschien met andere personen spreekt, zou ik u dringend willen verzoeken, niets los te laten omtrent de verdenking tegen mijnheer Murray. Er moet hier een vergissing in het spel zijn en als mijnheer Hewett het er boven ophaalt, dan zou hij nog wel eens leelijk moeten bloeden voor die opzettelijk valsche betichtiging! Gij begrijpt wel, dat het voor een jongen man in de positie van Andrew Murray zeer onaangenaam moet zijn, als het algemeen bekend raakt, dat hij, nog geen maand voor zijn huwelijk, in het holste van den nacht bij een gehuwde vrouw op bezoek is geweest! Wij kunnen toch hoop ik op uw discretie rekenen?

Dokter Stanford was een braaf en eerlijk man — hij overzag den toestand dadelijk, en zeide schouderophalend, en een beetje norsch:

— Mijnentwege! Maar intusschen ben ik voor den gek gehouden door een nietswaardigen dief!

— Neem mij niet kwalijk, dokter — het laatste woord is waarschijnlijk niet onverdiend, maar tegen de toevoeging moet ik protesteeren! zeide Gill rustig. Raffles is en blijft onze vijand, maar hij is en blijft tegelijkertijd een heer!

— En denkt gij dat de zaak vandaag nog tot een oplossing wordt gebracht?

— Stellig — want Raffles heeft het gezegd! En daarmee was het gesprek afgelopen, en de dokter ging heen.

En van dat oogenblik af voltrokken de gebeurtenissen zich met buitengewone snelheid.

In het begin van den middag was Hewett volkomen bij kennis en in staat, om zonder al te veel inspanning, ofschoon op zachten toon, antwoord te geven op de vragen, die hem beurtelings door Gill en den inspecteur Brash gesteld werden.

Er werd hem gewezen op de ernstige gevolgen die het volharden bij een onjuiste verklaring van zulk een gewicht, kon hebben, en ten slotte gaf Hewett zijn tegenstand op en bekende dat hij gelogen had.....

De zaak had zich als volgt toegedragen.

Hewett was om een uur thuis gekomen, Henry

had hem de deur geopend en hij had den bediende gezegd, dat hij kon gaan slapen.

Bij het voorbijloopen van de eetkamer meende hij eenig gerucht te hooren buitenshuis, aan den kant van den tuin en hij ging de eetkamer in, snelde op het raam toe en zag nog juist hoe Murray haastig wegliep.

Dol van drift wilde hij zich omwenden, om het vertrek te verlaten en hem na te snellen, toen hij tegenover een hem volkomen onbekenden man stond en bliksemsnel zijn revolver trok.

De indringer greep hem echter bij den pols, er ontstond een korte worsteling, het schot ging af en hij gevoelde dat hij in den hals getroffen werd.

En hij had, meenende dat de dood zijn velerken reeds over hem uitbreidde, met zijn laatste woorden wraak willen nemen op den man, dien hij reeds eenigen tijd in stilte verdacht van een schuldige verhouding met zijn vrouw.

Het spreekt vanzelf dat nog geen kwartier na deze bekentenis Andrew Murray op vrije voeten werd gesteld.

Het was omstreeks vier uur in den middag, toen er werd gescheld aan de deur van het groote huis, hetwelk de Murray's bewoonden, door een eenvoudig gekleed man, met een zwarten, dikken knevel, ruige wenkbrauwen en de bleeke kleur van lieden, die het grootste gedeelte van hun leven op de kantoorstuk slijten.

Een bediende opende hem de deur en de man vroeg:

— Kan ik een oogenblik mijnheer Murray spreken?

— Mijnheer Andrew is op zijn Departement, mijnheer! antwoordde de bediende.

— Ik bedoel den ouden heer! vervolgde de bezoeker. Het betreft een zeer dringende aan gelegenheid, zeg hem dat maar. Wacht — zeg hem dat het de zaak van de Petroleum-Maatschappij betreft, dan weet hij het wel, „De Unitas”!

De bezoeker behoefde niet lang te wachten, want de knecht bracht hem een oogenblik later, blijkbaar gehaast, naar een groot, maar eenvoudig gemeubeld werkvertrek, waar een man met spierwit haar en wiens gelaat op dit oogenblik zeer bleek was, hem aarzelend en met een

verschrikten blik in zijn oogen tegemoet trad — dat was Henry Murray.

Raffles — want hij was de bezoeker — keek hem een oogenblik aandachtig aan en begon toen op zachten toon:

— Ik zal u slechts zeer korten tijd ophouden, mijnheer. Gij hebt mij bij u toegelaten, zonder zelfs mijn naam te weten...

— Die andere naam was voldoende! zeide Murray op gesmoorden toon. Wat wilt gij van mij? Wat wenscht gij? Wat... weet gij?

— Laat ik u gerust stellen, mijnheer Murray. Ik weet slechts zeer weinig, bijna niets, want de papieren in quaestie heb ik slechts zeer vluchtig doorgezien — zij gingen mij niet aan, — u alleen!

— Hoe — hoe komt gij aan die bewijzen — aan die papieren?

— Ik stal ze uit het schrijfbureau van Hewett, mijnheer, gisternacht — met nog andere zaken, waarin gij echter geen belang zult stellen.

— Dus — gij zijt — — —

— Ik ben John Raffles! Gij hoeft niet te schrikken — gij moet wel begrijpen dat ik hier ben gekomen om... een schurk schaakmat te zetten! Mag ik vragen of uw zoon u over deze zaak gesproken heeft, of hij weet, dat gij...?

— Hij heeft er mij niet over gesproken, maar ik heb het geraden, dat hij het wist! Het was mij niet onbekend, dat Hewett die bewijzen nog altijd had — en al die jaren heb ik in vreeze en onrust moeten leven! En toen ik de schuwe blikken van mijn zoon zag, toen ik hoorde van het terugnemen van de concessie — toen moest ik immers wel begrijpen, welk afschuwelijk dreig-middel Hewett had gebruikt tegenover mijn jongen! O, had ik het toch nimmer gedaan, maar ik deed het voor hem, dat zweer ik u! Wij waren toen niet rijk, de oorlog zette ons nog meer achteruit, ik was zoo trotsch op mijn eenigen zoon en hij zou zijn studiën hebben moeten afbreken, die hem den weg naar de hoogste diplomatieke functies openden! Toen bood zich deze gelegenheid aan. Het was bedrog — dat weet ik. Maar ik bezweek voor de verleiding — ik kreeg er geld door en ik behoefde het leven van mijn jongen niet te bederven!

Raffles had met een ernstig gelaat toegeluisterd en zeide nu, terwijl hij de hand in zijn binnenzak stak:

— Het staat niet aan mij om u te richten, mijnheer Murray. Als gij misdreven hebt, dan hebt gij het gedaan uit liefde voor uw eenigen zoon — en gij zijt al meer dan genoeg gestraft door uw vrees en ongerustheid van zooveel jaren, daar gij u in de macht van een schurk wist. Hier zijn de bewuste papieren — en ik ben blij dat ik dit heb kunnen doen!

Hij had de papieren aan Murray ter hand gesteld en deze begon er haastig in te bladeren, terwijl zijn oogen half verblind waren door de tranen.

Ja, het waren wel degelijk de bewijzen van zijn schuld van weleer!

Hij stak een bevende hand naar den zonderlingen bezoeker uit, maar die hand tastte in het ledige.

Raffles was zoo zachtjes weder verdwenen, dat de ander zelfs het openen en sluiten van de deur niet gehoord had.

Een halve week later hoorde men op de Beurs niets meer van geruchten omtrent de verleening van een Spoorweg-Concessie aan Hewett en de zijnen.

Integendeel, zij bleef gehandhaafd, zooals zij was geweest, Palmer en zijn vrienden zouden den spoorweg aanleggen en exploiteeren — en Brand kon zich in de handen wrijven, want hij wist nu dat de aandelen waardevol zouden zijn.

Veertien dagen nadien vertrok Hewett, geheel genezen, met zijn jonge vrouw naar het buitenland — bleeker en stiller dan ooit.

En omstreeks dienzelfden tijd werd met luister het huwelijk tusschen Andrew Murray en Grace Deacon voltrokken.

De volgende aflevering (No. 477) bevat:

VROUWENLISTEN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.